

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 754

Ἔτος ΛΓ'.

Σεπτέμβριος 1978 (Π. Ο. Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 5.—

Γραφεία Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 3628280

ΕΠΙ ΤΗ ΥΨΩΣΕΙ ΤΟΥ

Ὁ Αἱματόβρευτος Θρόνος τῆς χάριτος καὶ τῆς Σωτηρίας μας

Μπορεῖ νὰ παραμένῃ ἀγνωστος ὁ ξυλουργὸς τεχνίτης ποὺ ἀξιόθῃκε νὰ κἀνῃ τὴν τραγικώτερη καθεδρὰ ὅλων τῶν αἰώνων, τὸν Τίμιον καὶ Ζωηφόρον Σταυρὸν τοῦ Ἀναμαρτήτου Μεγαλομάρτυρος τοῦ Γολγοθᾶ, ὅμως, δὲν μᾶς εἶναι ἀγνωστον τὸ λυτρωτικὸν ἔργον ποὺ συνετέλεσθηκε μὲ τὴν μοναδικὴν θυσίαν τοῦ Γλυκυτάτου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης Διδοσκάλου, τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ Υἱοῦ τῆς Παρθένου.

Καὶ ὅσα χρόνια κι' ἂν περνοῦν μὲ γρήγορο ρυθμὸ, τόσοι καὶ περισσότεροι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀποσταμένος ἀπὸ τὸ ἄγχος τῆς ζωῆς του θὰ ἀποζητᾷ τὴν ἱερὴ σκιά τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Ἐόλου γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ καὶ δεχθῇ τὴν θεῖαν ἀκτινοβολίαν Του.

Σταυρὲ κοσμοσωτήριε! Σώσον ἡμᾶς τῇ Θεῇ Δυνάμει Σου!

Σταυρὲ τοῦ Κυρίου μας! Εὐλόγηε Ἀμείνων τῆς συγκνώμης καὶ τοῦ ἐλέους, Σὺ μᾶς μεταφέρεις ἀπὸ τὰ φθαρτὰ καὶ γήινα πράγματα σὺς ὑπεραισχυεῖς καὶ πάμφοτες αὐλὰς τοῦ Κυρίου μας! Σὺ εἶσαι τὸ κυριώτερον καὶ χαρακτηριστικώτερον Σῆμα τῆς ἀγιωτάτης μας Ὁρθοδοξίας! Σὺ ὁ ἀκλόνητος Βράχος, τὸ Καταγχευμένον Ὀργανον «εἰ» ὃ ὁ ἄνθρωπος κατηλάγη τῇ Θεῷ, στηρίζεται, ἐμπνέεται καὶ χαριτώνεται ἀπὸς ὁ αἰώνιος καὶ ἀχόρταγος ἐρευνητὴς τοῦ Σόμπαντος, ὁ ἄνθρωπος.

Φιλόστοργος Μητέρα ἡ Ἐκκλησία μας, δύο φορές

τόν χρόνο ὁφείναι τόν Τίμιον Σταυρόν: Τήν 14ην Σεπτεμβρίου τῇ ἐπερχομένῳ χειμῶνι καί τήν τρίτην Κυριακὴν τῶν Νηστειῶν γιά νά ἐνδυναμώσῃ τοῦς Χριστιανοὺς σὲ εὐγενεῖς καί ψυχωφελές ἀγωνιστικόν στάδιον τῆς ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Καί κατὰ τίς δύο ὑφάσεις, πῶς ἔμορφα καί συγκινητικά τρωπάρια, ὕμνοι καί ἀναγνώσματα ἀκούονται, ἐνῶ ἀνθοστέλιος ὁ Τίμιος Σταυρός ἀπὸ τὸν μοσχαυρισμένον βασιλικόν ποῦ χρόνια καί χρόνια τὸν συντρόφειεν ὅσον ἦσαν θαμμένος στήν γῆ, προβάλλει σὲ μέσον τῶν Ἐκκλησιῶν θυμίζοντας τήν αὐτοθυσίαν, τόν θάνατον, ἀλλά καί τήν Ἀνάστασιν.

Καί τήν ἡμέραν αὐτήν, οἱ σταυρωμένοι τῆς ζωῆς, οἱ πονεμένοι ἄνθρωποι, ποῦ κρύβουν στὰ στήθη τῶν κάποιον πόνον, κάποιον ὄρμη, πλησιάζουν, κατὰ τήν προτροπήν τοῦ Οὐρανοδόμου Παύλου, «προσερχόμεθα τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος ἵνα λάβωμεν ἔλεος» γιά νά ξεκουράσουν τοὺς ἑαυτοὺς τῶν καί μυστηριωδῶς ἀντλήσουν δύναμιν γιά τήν ζωὴν τους. Naί, «προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς Χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καί χάριν εὐροῦμεν εἰς εὐκαιρον

βοήθειαν» (Σδρ. Δ' ε' 16),

Ἀς γονατίσωμεν λοιπὸν καί ἐμεῖς σὲ αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς πολλῆς παγκοσμίου ἀναστατώσεως καί ἂς ἀσπασθοῦμε μὲ εὐλάβεια τὸ πανέραστον Ἔθλον τῆς Ζωῆς καί μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας ἂς θγάλωμε τὴν πρὸ ἐλεύθερη προσευχή.

Σταυρέ μου Σωτήριε! Σιωπηλὲ Διδάσκαλε τοῦ ἀγῶνος μὰ καί τῆς Νίκης! Σὲ σένα προσέρχομαι γιά νά θυμῶ τὴν θυσίαν τοῦ Κυρίου μου, γιά τὴν φυγὴν μου καί τὴν σωτηρίαν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἡ Θεία Σου ἀκτινοβολία ποῦ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸ Πανάγιον Αἷμα τοῦ Σωτῆρος ποῦ σὲ διεπίτυσεν, ἂς θερμάνῃ τίς καρδιές μας καί ἂς μᾶς κάμῃ νά νοιώσουμε πῶς ἡ Θυσία αὐτὴ ἐγένε ἐπάνω σὲ Σένα γιά νά μπορούμε καί ἐμεῖς νά σταυρώνωμεν τὰ πάθη μας καί τίς κακίες μας καί γιά νά ὑψώσωμεν τὴν ψυχὴν μας, φηλά, πολὺ φηλά, ἐκεῖ ποῦ πρέπει νά φθάνῃ ἡ ἀδελφευτὴ ἀπὸ τὰ πάθη καί τίς μικρότητες ψυχῆ. «ὦ! Θεόν Ὁρ γανον τῆς σωτηρίας μας, ἂς ἀξιωθῶμεθα καί ἐμεῖς στήν ζωὴν μας νά νοιώθωμεν κάθε τέτοια ἡμέρα τὸ μεγαλεῖον τῆς καί τὴν εὐλογίαν τῆς.

ΕΜΠΡΟΣ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΔΙΑ ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ

Τοὺς τελευταίους καιροὺς γίνεται πολλὸς θόρυβος καί μεταξὺ ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ. περὶ καθάρσεως, ἐκεῖνοι δὲ ποῦ ἀμιλοῦν περὶ τούτου, πάντοτε ἀναφέρονται σὲ πρόσωπα τὰ ὅποια, κατὰ τὴν ἀποφίν των, εἰσεχώρησαν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν Ἀγῶνα, ὅχι ἐξ εἰλικρινοῦς ζήλου καί ἀγάπης πρὸς τὴν γνησίαν Ἀρθοδοξίαν, ἀλλ' ἐξ ἐτέρων ἀγνώστων ἐλατηρίων.

Ἐπειδὴ ἔμω ἀνεπύχθη μεγάλη φιλολογία πᾶνω εἰς τὸ θέμα οὗτό, εἶναι ἀνάγκη νά εἰπωμεν μερικά πράγματα, διὰ νά μὴ σκανδαλίζονται, τουλάχιστον εἰ μὴ γνωρίζοντες πρόσωπα καί πράγματα εὐσεβεῖς χριστιανοί μας.

Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν Γ.Ο.Χ., ὡς γνωστόν, ἀριθμεῖ πολλὰς χιλιάδας μελῶν. Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον, ἂν πάντες οἱ ἀκολουθοῦντες τὸ πάτριον ἐκτολόγιον, ἦσαν πρότυπα ἠθικοῦ βίου. Θὰ εἴμεθα δὲ ἀφελεῖς νά ἐπιστεύωμεν τοῦτο, ὅτε ἄλλωστε εἶναι δυνατόν ἡ ἡγεσία τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος νά γνωρίξῃ τὰ ἐλατήρια καί τὰ διανοήματα τῆς καρδίας παντὸς προσερχομένου εἰς τὰς τάξεις μας. Εἶναι φυσικόν, νά μᾶς πλησιάζουν καὶ πρόσωπα τὰ ὅποια πράγματι ἐμφοροῦνται ἐκ ταπεινῶν ἐλατηρίων, καὶ εἶναι φυσικόν οἱ τοιοῦτοι νά δίδουν λαβὰς εἰς παρεξηγήσεις καί σκανδαλισμὸν. Ἀλλὰ μήπως καί εἰς τὸν κύκλον τῶν μαθη-

τῶν τοῦ Κυρίου, δὲν εἰσεχώρησεν ἕνας Ἰαώδας; Ἀλλὰ μήπως, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπτά διακόνους τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, δὲν ἦτο ὁ διαδόχτος ἐκείνος Νικόλαος; Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἂν ὑπάρχουν ἢ ἂν μᾶς πλησιάζουν τέτοιοι ἄνθρωποι. Διότι εὐτελεῖ πρόσωπα πάντα θὰ ὑπάρχουν καί πάντα θὰ μᾶς πλησιάζουν. Σημασία ἔχει, τὸ πῶς θὰ μπορέσωμεν αὐτοὺς τοὺς ἄνθρώπους νά τοὺς ἀπομακρύνωμεν, νά τοὺς παροπλίσωμεν διὰ νά μὴ κάνουν κακὸ εἰς τὸν ἀγῶνα μας καί πῶς ἀκόμη θὰ μπορέσωμεν νά τοὺς ὀδηγήσωμεν εἰς μετάνοιαν.

Ἀλλ' εἰς ἕνα λαϊκὸς μπορεῖ νά προσενηθῇ κάποιος κακὸς σὲν ἀγῶνα μας, ἕνας ἀνάξιος κληρικὸς μπορεῖ ἀσυγκρίτως περισσότερον νά βλάψῃ αὐτόν. Ἀνάξιοι κληρικοί πάντοτε ὑπῆρχαν καί θὰ ὑπάρχουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διότι εἶναι ζῶσα ἐκκλησία, διὰ νά ἀποδεικνύεται τὸ θεοδιδρυτὸν καὶ ἀφύγον ἐν πάσει ὡς λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Ἐκ τῶν ἔνδον βαλλομένη ἀσινὴς παραμένει». Ὅμως ἡ ἀνωτάτη ἡγεσία, ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος βαρύνεται μὲ τὴν εὐθύνην, ὅπως τοὺς πράγματι καὶ ἀποδοειγμένως ἀναξίους ἀπομακρύνῃ καί οὕτω ἀποκαθάρῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τοὺς ἀναξίους κληρικών. Ἀλλὰ καί ἐδῶ δημιουργεῖται ἕνα πρόβλημα. Ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχὴ χαλκείσεως ψευδῶν συκοφαντιῶν, σὲ μιὰ ἐποχὴ

Επιστολή

Αθήναι 26—5—1978

Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ

«Ὅχι κοινὰ σημεῖα μετὰ τοὺς Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». Φθάνει πλέον, ἡ καταπάτησις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ.

Τὸ σχῆμα τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, εἶναι τὸ ἱερώτερον σύμβολον τῆς Χριστιανοσύνης, διότι ἐπάνω εἰς τὸν Σταυρόν, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἔδωκε τὸ τελειωτικὸν κτύπημα κατὰ τοῦ Σατανᾶ καὶ τὸν κατενίκησεν.

Διὰ τοῦτο καὶ ποιοῦμεν τὸ Σχῆμα Του, πρὸ τοῦ ὕπνου καὶ μετὰ τὴν ἔγερσιν, πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγγιγόν, ἔταν διαθεσίνωμεν ἔξω ἀπὸ ἱεροῦς ναοῦς, ἐντὸς αὐτῶν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς κλπ. Ἀκόμη δέ, πολλοὶ Χριστιανοὶ τὸν ἔχουν εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν ἡ καὶ εἰς τὸν λαϊκὸν τῶν κρεμασμένον, ὡς φυλακτόν, ἢ ὡς ὁμοῦς συμβιβάζεται ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρᾶν, νὰ καταπατῆται ἀπρόσεκτα ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς (λαϊκοὺς καὶ κληρικοὺς) ὁ Τίμιος Σταυρός; Ναὶ ἀδελφοί διότι, εἰς πολλοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ οἰκίας, γραφεῖα κλπ, ἔχουν τοποθετήσῃ ἐπὶ τῶν δαπέδων τῶν, τάπητας μικροὺς καὶ μεγάλους μετὰ Σταυροὺς ἐπάνω, καὶ καταπατοῦνται ἀπὸ τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς καὶ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψιστοῦ!!! Τὸ ἔριχτόν! Τὸ φρικτώτερον, ὁμοῦς, εἶναι ἔτι καὶ τὰ δάπεδα μερικῶν ἱερῶν ναῶν ἔχουν κατασκευασθῇ ἀπὸ πλακάκια, τὰ ὁποῖα ἡνωμένα ἀνὰ τέσσαρα καὶ λόγῳ σχεδίου τῶν, σχηματίζουν γνησιωτάτους καὶ καθαριωτάτους μεμονωμένους Σταυροὺς, καὶ καταπατοῦνται ἀπὸ κληρὸν καὶ λαόν. Εἰς ἕνα ἱερὸν ναὸν ἐπὶ τοῦ δαπέδου εἶδα, μεταλλικὸς Σταυροῦς. Ἐνεκα λοιπὸν τῆς σατανικῆς ταύτης ἐφευρέσεως, καθίσταται ἀναγκαῖον (συμφώνως πρὸς τὸν ὉΓ' κανόνα τῆς Στ' Οἰκουμένης Συνόδου):

α) Νὰ ἀφαιρεθοῦν ἀμέσως ὅλοι οἱ τάπητες μικροὶ καὶ μεγάλοι ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς οἰκίας κλπ., ὅσοι ἔχουν ἐπάνω Σταυροὺς, καὶ νὰ γίνωνιν συστάσεις ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεροκλήρυκας, πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα.

β) Τὰ πλακάκια τῶν ἱερῶν ναῶν, ὅσα σχηματίζουν Σταυροὺς, νὰ ἀφαιρετοῦν ἐκ τῶν δαπέδων καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐκκαταποθετηθοῦν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ σχηματίζουν πλέον τὸ σχῆμα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἐάν δὲ παρ' ἐλλείδα, δὲν ληφθοῦν τὰ ὡς ἄνω μέτρα ὑπὲρ τοῦ Σχημάτου τῆς νίκης τοῦ Ἰησοῦ, πρὸς δόξαν Θεοῦ τότε ἀλλοιμονον, διότι καὶ οἱ Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά (οἱ Χιλιασταὶ) ὀδρίζουν καὶ καταπατοῦν τὸν Τίμιον Σταυρόν. Διὰ τοῦτο ὁχι πλέον νὰ σῇ μετὰ μετὰ τοὺς ἔχθρους τοῦ Χριστοῦ, τοὺς «Μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά»

λαστολογίας, Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ρίπτουν κατ' ἔργον λάσπη κατὰ τῶν συνανθρώπων τους, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ διαρκῶς διαβάλλουν, ποὺ διαρκῶς συκοφαντοῦν ὅσους δὲν συμπαθοῦν, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κατηγοροῦν τὸν κληρὸν μ' ἕνα σωρὸ ψευδεῖς κατηγορίας. Τὶ πρέπει νὰ γίνῃ; πῶς πρέπει νὰ ἀντιμετωπισθῇ τὸ πρόβλημα τοῦτο;

Ὅταν συκοφαντεῖται κατὰ τὰ ἀνθρώπινα ἕνας κληρικὸς μας, ὁ μόνος τρόπος εἶναι νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τῶν ποινικῶν δικαστηρίων, ὥστε νὰ φιμωθῶν οἱ συκοφάντες. Αὐτὸς ὁ τρόπος, ὁμοῦς, μπορεῖ νὰ εἶναι ἄριστος σύμφωνα μετὰ τὰ ἀνθρώπινα κριτήρια, δὲν εἶναι ὁμοῦς συμφωνοῦς κατὰ μετὰ τὴν πατερικὴν παράδοξιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅσους ἐκατηγροῦντο μετὰ συκοφαντίας δὲν ἐπῆγγαιαν τοὺς συκοφάντας εἰς τὰ δικαστήρια. Ἐσκυθῶν τὸ κεφάλι τους καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ. Ἐάν ὁμοῦς πράγματι, ἕνας κληρικὸς υπέπεσε εἰς κάποιον πῶλον, πῶς θὰ διορθωθῇ ὁ τοιοῦτος; Δὲν θὰ πρέπει οἱ λαϊκοὶ νὰ ἐλέγξουν αὐτόν; ἀλλὰ θὰ ἀφήσουμε τοὺς τοιοῦτον ἀναξίους ἱερομένους νὰ μολύνουν τὰ θυσιαστήρια μας; τί πρέπει νὰ γίνῃ;

Εἰς τὸ ἐρώτημα αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τί ἀπάντησι δίδει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅχι ἔτι ἀρέσει σέ μας. Ἡ Ἐκκλησία διδάσκει σπεντορεῖα τῇ φωνῇ, πῶς ἐάν τις ἔχει στοιχεῖα ἀδιάκριτα εἰς ἄλλος κληρικῶν μας, ὀφείλει, ἔχει υποχρέωσιν νὰ καταθέσῃ ταῦτα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον, ἡ ὁποία καὶ εὐθύνεται πλέον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων. Ἐπίσης ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εὐθύνεται, ὁμοῦς τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων πρωτίτως νὰ ἐλέγξῃ τὸ ποῖόν τοῦ καταγγέλλοντος ὡς καὶ τὰς καταγγελίας τοῦτου, διότι οἱ ἱεροὶ κανόνες ἐπιτάσσουν νὰ μὴ γίνονται δεκταὶ καταγγελίαι προσώπων «ΑΝΥΠΟΛΗΠΤΩΝ» διότι συμβαίνει πολλές φορές, τοῦτο τὸ παράδοξον τύπο διαβεβλημένοι: ἀντὶ νὰ αἰσχύνηνται διὰ τὴν ἰδικὴν τῶν διαγωγῇ. νὰ κατηγοροῦν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα καὶ νὰ φωνασκοῦν εἰς τὴν διακασίαν ὑπὲρ καθάρσεως τῶν ἀντιπάλων τῶν,

Ἐμπρὸς ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅς ἀρχίσωμεν τὴν κάθαρσιν, ὅς ἀρχίσωμεν ὁμοῦς αὐτὴν, ὁ καθένας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του, ἀπὸ τὸ περιβάλλον του, ἀπὸ τὴν ἀδελφὴν του διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς πρωτίτως εὐθλόγητον πρόσωπον καὶ μετὰ νὰ ὁμιλῇ διὰ τὴν κάθαρσιν τῶν ἄλλων.

Εἰς τὰς περιπτώσεις δὲ κατὰ τὰς ὁποίας γίνονται καταγγελίαι ἐπὶ τῇ ἁθείᾳ τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος πάντοτε λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα καὶ τιμωρεῖ τοὺς πταίσαντας.

Ὅσοι λοιπόν, πονοῦν τὴν Ἐκκλησίαν, ὅς παύσουν νὰ τὴν ἐκθίσουν καὶ ὅς ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν ἐπάνορθωσιν τῆς μετὰ ὁγιά στελέχη τὰ ὁποῖα θὰ εἶναι κατὰ πάντα ἄξια νὰ προσέρχωνται καὶ νὰ ἱεουργοῦν εἰς τὸ φοβερόν θυσιαστήριον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΜΑΡΙΟΛΗΣ

«Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου ὕπὸ τῶν Χλόης, ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσί». Α' Κορ. 11)

Σημαῖνον πρόσωπον τῆς ἐν Κορίνθῳ ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἦτο ἡ Χλόη. Ὀλίγα τινὰ μόνον ἀναφέρει ἡ Ἀγία Γραφή διὰ τὸ πρόσωπόν της· τὸ ὄνομά της δείχνει ὅτι ἦτε Ἑλληνίδα, μὲ ἰδιαίτεραν πατρίδα μᾶλλον τὴν Κόρινθο. Ἀπὸ τίς πρῶτες ἐπίστευσεν εἰς τὸ σωτήριο κήρυγμα τοῦ Ἀπ. Παύλου.

Ἀλήθεια! Πόσον δὲν ὑπέφερον ὁ Μέγας αὐτὸς Ἀπόστολος, ἔχοντας ὅλην τὴν φροντίδα στραμμένη εἰς τὰς νεοσύστατους Ἐκκλησίας «χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἢ ἐπιπλοτασίς μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» (Β' Κορ. 11, 28-29). Ἰδιαίτερα ὅμως ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν Κόρινθο, τὴν πόλιν τῆς διαφθορᾶς, ὅπου ἡ αἰσχροὶ ἀμαρτία εἶχε προσλάβει ἐκεῖ καὶ ἱερὸ χαρακτήρα. Πολλοὶ κίνδυνοι ἀπειλοῦσαν τὴν ἐκκλησίαν «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόδοι» (Β' Κορ. 7, 5) ἔγραφε μὲ πολλὸν πόνον ὁ Ἀπόστολος. Πολλοὶ «φευδάδελφοι» περιήρχοντο τὰς πόλεις καὶ συκοφαντοῦσαν τὸν πνευματικὸν αὐτὸν πατέρα, διαστρέφοντες οὕτω τὴν ἀλήθειαν.

Τὴν πρώτην τοῦ ἐπιστολῆς πρὸς Κορινθίους, ἔγραψε διὰ νὰ διορθώσῃ διάφορες ἀταξίες ποὺ συνέβαινον εἰς τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν, τίς ὁποῖες καὶ πληροφορήθη-

κε ἀπὸ ἀνθρώπων τῆς Χλόης «Ἐδηλώθη γάρ μοι περὶ ὑμῶν, ὑπὸ τῆς Χλόης... ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει· ἐγὼ μὲν εἰμὶ Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηρᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ» (Α' Κορ. 1, 11-12),

Πνευματικὸν τοῦ τέκνον ἡ Χλόη, θρηνεῖ διὰ τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀταξίαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας καὶ σπεύδει νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τὸν μόνον κατάλληλον νὰ δώσῃ τὴν πρέπουσαν λύσιν τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ ζητήματος.

Ἐριδες καὶ σχίσματα! Τὰ μόνον ἀποτελεσματικὰ μέσα διὰ τὴν διάλυσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας κοινωνίας. Εἶναι οὗτα ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν εἰς τὴν φυγικὴν ἀπώλειαν, καθὼς ἀναφέρεται «ὅτι καὶ αἷμα μαρτυρικὸν δὲν σῴζει τὸν ὑπαίτιον σχίσματος».

Μᾶς διδάσκει πολλά τὸ ἐνδιέφερον μᾶς γυναίκα, διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μᾶς διδάσκει, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐλέγχει διὰ πολλά.

Τιμοῦσε ἡ Χλόη τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, χωρὶς νὰ υπομᾶς τοὺς ἄλλους ἐργάτας τοῦ Εὐαγγελίου. Δὲν τὴν διέκρινον τὰ φοβερὰ ἐκεῖνα ἐλαττώματα ποὺ ἐνομιμῶνται φανατισμός, φαρτρία, ἀνθρωπολατρεία· δὲν ὁμοίῳ με μερικοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς μας, ποὺ προσκολλῶνται καὶ ἀκολουθοῦν μὲ φανατισμὸ πρόσωπα τῆς ἐκκλησίας χωρὶς νὰ ἐξετάζωσιν ποῦ τοὺς ὁδηγοῦν. Δὲν ἀντικατέστησε τὸν Χριστὸ διὰ τοῦ Παύλου, ὅπως δυστυχῶς γίνεται σήμερον. Ἡ θαυμασία αὐτὴ γυνὴ εἶχε ἐνδιέφερον πραγματικὸν, διὰ τὴν ἐκκλησίαν· πονοῦσε εἰλικρινῶς διὰ τὰ κακῶς ἔχοντα καὶ δι' αὐτὴν κατέφυγεν εἰς τὸν πνευματικὸν τῆς πατέρα. Πόσα δὲν ἐφείλομεν εἰς τοὺς πνευματικούς μας πατέρας καὶ ἐκάστοτε ἡγέτας τῆς ἐκκλησίας μας, τοὺς ὁποίους καὶ πρέπει νὰ ὑπακούωμεν, ὡς καθοδηγητὰς τῶν ψυχῶν μας, «πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπακούετε», τονίζει ἡ Ἀγία Γραφή, «αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσαντες...» (Ἑβρ. 13, 17).

Ἀς ἀφήσωμεν ὅμως ἐκεῖνους ποὺ μερμυνοῦν καὶ τυρβάζουν περὶ πολλά... ἐκεῖνους, διὰ τοὺς ὁποίους τὰ ζητήματα τῆς ἐκκλησίας εἶναι ἀσήμαντα. Ἀλλὰ οἱ θρησκευτικοὶ ἄνθρωποι; Δυστυχῶς καὶ αὐτοὶ σήμερον ἐπαύσαν νὰ ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ γενικὸ καλὸ τῆς ἐκκλησίας. Δὲν δαριέσαι, λέγουσιν, ἄλλοι εἶναι οἱ ἠρωδοὶ διὰ τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, ἐμεῖς δὲ κοιτάζουμε τὴν ψυχούλα μας. Δείχνουν δηλαδὴ πνευματικὴ φυλακίαν. Δὲν πονοῦν καὶ δὲν ταρασσονται ἀπὸ δυσάρεστες ἐκκλησιαστικὰς ἐκδηλώσεις καὶ σκάνδαλα. Πρέπει νὰ γνωρίζουν καλὰ ὅτι μὲ αὐτὴν τὴν ἀδιαφορίαν, ἐπιτρέπουν σὲ ἀνθρώπους φιλοδόξους, φίλαρχους καὶ ἐγωκεντρικούς, κάθε ἄλλο παρὰ χρι-

Ἀδελφοί,

Ἐάν δὲν τιμώσωμεν ἐπαρκῶς τὸν Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρὸν, ὅστος δὲν θὰ μᾶς φυλάξῃ ποτέ, εἴτε ποιοῦντες τὸ Σημεῖον Του, εἴτε ἔχοντας Τον κραυγασμένον εἰς τὸν λαμὸν μας.

Ὁφείλομεν νὰ κἀμωμεν ὀρθῶς τὸ Σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ σώματός μας. Δηλαδή, ἐκνώνωμεν σφικτὰ τὰ τρία δάκτυλα τῆς δεξιᾶς χειρὸς μας καὶ εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον (διότι καὶ τὰ τρία Πρόσωπα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἔχουν ἴσην ἀξίαν). Τὰ φέρομεν πρῶτον εἰς τὸ μέτωπόν μας, νὰ ὁκουμενίσωμεν, μετὰ εἰς τὴν κοιλίαν μας, κατόπιν εἰς τὸν δεξιὸν ὄμιον μας, καὶ ὑστερον ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ.

Συμβολισμοὶ (κἀμνοντες τὸν Σταυρὸν μας) :

1. Ἡ κεφαλὴ μας, φανερώνει τὸν οὐρανόν, ἀπὸ ποῦ κατέβη ὁ Κύριος.

2. Ἡ κοιλία μας, φανερώνει τὴν κοιλίαν τῆς Θεοτόκου ὅπου ἐσαρκώθη ὁ Κύριος διὰ τὰς ἀμαρτίας μας.

3. Ὁ δεξιὸς ὄμιος, φανερώνει ὅτι θέλομεν νὰ μᾶς δάλῃ ὁ Θεὸς πρὸς τὰ δεξιὰ Του καὶ

Ὁ ἀριστερὸς ὄμιος, φανερώνει ὅτι παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μὴ μᾶς δάλῃ πρὸς τὰ ἀριστερά Του, μὲ τοὺς ἀμαρτωλούς.

Γένοιτο, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Δ.Κ.Ε.Ν.Μ.

Ἡ στήλη τοῦ πρεσβυτέρου

Ἡ πνευματιότης τοῦ ἱερέως

«Ἐξ ὥμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν»
(Γαλάτ. Ε' 25).

Ἡ ἐντονωτέρα ἀκτινοβολία τοῦ Λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, δὲν εἶναι οὔτε ἡ καλλιφωνία, οὔτε τὸ παράστημα, οὔτε ἡ ρητορικότης, οὔτε ἄλλη καμμιὰ ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις. Εἶναι μόνον ἡ Πνευματικότης του. Μὲ αὐτὴ λάμπει, μὲ αὐτὴ φεγγαβολεῖ. Μὲ αὐτὴ προσελκύει στὸν Χριστὸν τὸ Ποῦνιόν του. Κι' ἀν, ὅπως καὶ ἄλλοτε τονίσαμε εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχη ἀπόλυτον καθαρότητα, ἄλλο τόσο καὶ περισσότερον εἶναι ἐπιβεβλημένον νὰ ἔχη προσωπικὴν πνευματικότητα. Ὅσον τὸν θέλει ὁ Θεμελιωτής τῆς Πίσταώς μας καὶ Ἰδρυτὴς τῶν Θείων Μυστηρίων, διαυγῇ τὸν κληρικὸν καὶ καθαρὸν ἐν πάσῃ, ἄλλο ὅσον τὸν θέλει ἄνθρωπος τέλειον πεπληρωμένον Πνεύματος Ἁγίου. Καὶ ὅπως χωρὶς καθαρότητα ἡ προσέγγις τοῦ Ἱεροῦ Θεοσυστηρίου εἶναι θεθλήσις καὶ ἐνοχή, ἔτσι καὶ ἡ ἔλλειψις πνευματικότητος τὸν καθιστᾷ ὑπόλογον τὸν Λειτουργὸν ἐνώπιον τοῦ Καθαρωτάτου καὶ Ἀμιάτου Κυρίου μας. Ναί. Πρέπει νὰ διακρίνεται γιὰ τὴν πνευματικότητά του ὁ Πρεσβύτερος. Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀληθινὰ ἐνωμένος μὲ τὸ Ἱ, Θεοσυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐὰν δὲν νοιώθει ἐσωτερικὴν ἀκτινοβολίαν καὶ ὅτι ἐγγίζει μὲ τὰ χεῖρα του τὸ κατὰ πάντα πνευματικὸν Θεοσυστήριον ὡς ἀγωνιζομένην πνευματικὴν προσωπικότητα.

Ἡ ἀτέρμονη, ἐπιείκεια τοῦ Θεοῦ ἀναδεικνύει τὸν ἄνθρωπον, παρὰ τὴν ἀτέλεια καὶ τὴν ἀναξιοτήτά του, Λειτουργὸν Του, τὸν καθιστᾷ διαχειριστὴν τῶν πνευ

ματικῶν θησαυρισμάτων τῆς ἱερῆς καὶ πνευματικῆς Του Τραπεζῆς, μὲ πόσῃ λοιπὸν ἐπίγνωσιν καὶ πνευματικὴν προπαρασκευὴν θὰ πρέπη αὐτὸς νὰ μετέχη τῶν νευματικῶν;

Καταβάλλει μετὰ τὴν χειροτονίαν του προσπάθειαν ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ὥστε νὰ ἐπιτυχάνῃ ἀφοσιώσιν μὲ τὸν πνευματικὸν χώρον τοῦ Ἱεροῦ Θεοσυστηρίου; Ἐνὰ καὶ ἐρώτημα, ὅσον καὶ γιγαντιαῖον καὶ ἐπιστακτικόν, πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἐποχὴν αὐτήν. ὅπου οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι προσπαθοῦν νὰ ἐγάλουν στὸ σφίρι κάθε νευματικὴν ἀξίαν καὶ νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν ποιότητά της.

Γιατί χωρὶς ἀμφιβολίαν, τὸ πνευματικὸν ζητᾷ καὶ ἀξιοῖ πνευματικὸν καὶ, τὸ ἅγιον, ἅγιον. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Λειτουργὸς πρέπει νὰ προσέχη: ἐφ' ὅσον ἀγιάζει τὸς πιστοὺς του, δὲν μπορεῖ νὰ μένη αὐτὸς ἀμέτοχος τῶν ἔσων μεταδίδει.

Καὶ τώρα εἰναιάναγκη τάχα νὰ ἐξηγήσωμεν, γιατί πολλὰνὲς μένει χωρὶς κανένα ὄφελος ὁ λειτουργὸς ἀπὸ τὴν ὅλην πορείαν του γιὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ δὲν νοιώθει καμμιὰ βελτίωσιν καὶ καμμιὰ χαρὰ ἐσωτερικὴ καὶ ἀγαλλίασιν;

Εἶναι πολὺ πικρὸν νὰ τὸ ὁμολογήσῃ κανεὶς, ὁπάρχουν δυστυχῶς μερικοὶ (εὐτυχῶς μερικοὶ) ἱερεῖς, πρὸ διαχειρίζοντα καὶ ἔπτοντα τὸν Ὑψίστον Θεὸν τὸν Παμβασιλέα καὶ Ποιητὴν τῶν ὅλων, τὴν Ὑπερτάτην καὶ Πανσθενὴ πνευματικὴν Πηγὴν παντὸς ἀγαθοῦ ἐνῷ εἶναι δοῦλοι τοῦ κόσμου τούτου, στερημένοι πνευματικῶν παλμῶν καὶ ιδεῶν καὶ ιδεωδῶν, μὲ τὰ ὅποια θό μποροῦσαν ἀληθινὰ νὰ κυριαρχήσουν στὶς καρδιὰς τῶν πιστῶν.

Καὶ τοῦτο γιατί ὀγνοοῦν εἶναι «ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἐχθρὰ τοῦ Θεοῦ ἐστίν», κατὰ τὸν Ἀδελφόθεον Ἰάκωβον (Ἰακωβ' Δ' 4) ποὺ προσθέτει σ' αὐτὰ ὅτι «ὅς ἂν δουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται». Γι' αὐτὸ πάντα ἂς θυμᾶται κάθε Λειτουργὸς πὺς ἡ διακονία τοῦ Θεοσυστηρίου δὲν εἶναι κάποια τιμικὴ ὑπόθεσις, παροδικῆς φύσεως, ἀλλὰ ΘΕΣΠΙΣΜΑ ΘΕΟΥ, ΟΥΡΑΝΙΟΣ ΕΝΤΟΛΗ, ἐπιβάλλουσα πλήρη ἰθικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξοπλισμὸν γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἐνὸς ἔργου καὶ ὑποουργήματος ποὺ εἶναι «τέχνη τεχνῶν καὶ ἐπιστήμη ἐπιστημῶν».

Ε,

Διάκονος Χριστοῦ
Ἀμβρόσιος Νικηφορίδης

στιανοὺς νὰ δημιουργοῦν ἐπικίνδυνες καταστάσεις εἰς τὴν ἐκκλησίαν διακδικουόντες θέσιν Ἱερᾶς Συνόδου, ὁμοιάζοντες ὡς ὁ ἀλάθης ἐκεῖνος... καὶ λησιμονοῦν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, «ἐν ᾧ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε».

Ἀλλ' ὁ Πολυεισπλαγχε Κύριε πότε θὰ ἔλθῃ ἐκείνη ἡ εὐλογημένη ἐποχή, ὅπου «τοῦ πλήθους τῶν πιστευόντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἰς τι τῶν παρόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά» (Πράξ. Δ' 32). Τότε ὁ κόσμος θὰ θαυμάζῃ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ τιμητέχῃ μὲ ἐνθουσιασμὸ εἰς τὴν ζωὴν της.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Τὶ ὑρίμα - τὶ ἀπαγοήτευσις

Πρόσφατ', ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν (ἀριθ. πρωτ. 14986) 8.8.78) πρὸς τὸ προσωπικὸν κινήσεως καὶ ἐλέγχου Ε.Α.Σ. διατάσσει τὴν ἀπαίρεσιν πινακίδων (ἀφίσσων) ἀπὸ τὰ μεταφορικὰ μέσα καὶ μάλιστα θρησκευτικοῦ περιεχομένου, κατόπιν διαμαρτυρίας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου Συντονισμοῦ καὶ Γνωματεύσεως, διότι, οἱ ἐν λόγῳ ἀφίσσες καὶ πινακίδες τυγχάνουν (ἀκούσαν, ἀκούσον) ὀδρισιτικῆς διὰ τὴν θρησκείαν τους!! Καὶ τὸ νὰ ἀραιωθεῖν παντὶς εἶδος ρεκλάμες καὶ ἀφίσσες καὶ ἄλλα μικροπράγματα ποῦ προκαλοῦν πολλάκις τὴν ἀηδίαν τῶν εὐφρονούντων ἐπιβατῶν καὶ πρέπον καὶ ἐπιβεβλημένον τυγχάνει.

Διότι πολλάκις κατὰ πρόσωπον τοῦ εἰσερχομένου καὶ ἐγγύτατα τοῦ οδηγοῦ, ὑπάρχον ἀνηρτημένους πάσης προελεύσεως φωτογραφίες καὶ ἀπεικονισμαὶ ἐφημερίδων, ἀπὸ γυμνῆς ἀρτίστες μέχρι πελωρίων ποδοσφαιριστῶν, ἀκόμη, μπριμπελῶ ἀπὸ διάφορα ζῶα καὶ χαϊμακλιὰ διάφορα, τὰ ὅποια μπορεῖ μὲν νὰ ἦσαν ἀντικείμενα περὶφιλῆ τῶν οδηγῶν καὶ εἰσπρακτορῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχαν ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ, σὲ ὄχημα μεγάλο δημοσίας χρήσεως νὰ τὰ ἀναρτοῦν, ποῦ αὐτὰ δὲν ἦσαν ἀνεκτὰ τῇ σοβαρᾷ καὶ ἱερᾷ πρόσωπα (κληρικοῦς, μοναχούς καὶ γέροντας) ποῦ τὰ ἀντίκρυζαν. Ἀλλὰ νὰ διαταχθῇ ἀφαίρεσις πινακίδων ποῦ συνιστοῦν στὴν Ἑλληνικὴν Λαὸν νὰ ἀποφεύγουν τὴν βλασφημίαν, τὴν ἀσωτείαν, τὸ ἀλκοὸλ, τὴν χαρτοπαιξίαν κλπ., ἀκόμη δὲ νὰ προσέχουν τὴν ὑπουλὸν καὶ τόσον ἔγτογον δραστηριότητα τῶν παικτῶν αἰρέσεων, οἱ ὅποιες κυριολεκτικῶς ἐργάζονται στὴν δημοκρατικὴ Πατρίδα μας, φρονούμεν καὶ τὴ διακηρύττομεν, ὅτι τοῦτο, ὅχι μόνον δὲν βλέπτε **ΟΓΤΕ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΙ ΚΑΝΕΙΝΑ**, ἀλλὰ ἀπειναντίας, ὑπενθυμίζει στοὺς ἐπιβάτας τὸ ὑπέρτατον αὐτῶν καθήκον πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, τὴν καὶ τὴν ἱεράν τὴν υποχρέωσιν νὰ διαφυλάττουν αὐτὴν ἀπὸ κάθε ἐπιβουλῆς.

Ἦταν —ἐν μὴ τί ἄλλο— πολλὴ σκληρὴ καὶ ἀδικαιολόγητ' ἡ διαμαρτυρία τῶν Ἰσραηλιτῶν τῆς Πατρίδος μας, διότι πολὺ γρήγορα ἐλησιμύνησαν τὴς θυσίας τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν μίας ὑπὲρ αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐπάραιτον Κατοχήν, ὅτε, μὲ θυσίαν τῆς ζωῆς των, τῇ οἰκογενείας των, **ΤΟΓΣ ΠΕΡΙΦΘΑΛΠΤΟΝ** τοὺς ἀπέκρυπτον γιὰ νὰ τοὺς σώσουν ἀπὸ τὸ μαρτύριον τῶν Νταχάου καὶ Ἀουσβιτς, ἀλλὰ καὶ τῶν διασκορπισμένων στὴν Εὐρώπῃ ἀπαισιῶν ὁρδῶν τοῦ Χίτλερ. Θυσία, ποῦ μποροῦσε νὰ γίνηται μόνον ἀπὸ τὴν ἀγαπᾶσαν, μέχρι αὐταπαρνήσεως, χριστιανικὴν καρδίαν. Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν σὲ ποίαν ἄλλην χώραν τοῦ

κόσμου, τὸ Ἰσραηλιτικὸν στοιχεῖον, ἐπὶ αἰῶνας πολλοὺς ἀπολαμβάνει τσαυτῆς ἐλευθερίας, ὅσῃν ἀπολαμβάνε, στήν πάντοτε φιλόξενη Πατρίδα μας!

Ποῦ ἄλλος ἀναπτύσσει αὐτὸ τόσον ἐλευθέραν δραστηριότητα καὶ σ' ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς τομεῖς, ἐσθὴν στήν Πατρίδα μας; Ἐπειτα, ποῖος ταξίδευσε ἢ πέρασε ἀπὸ τὸ νεόφυτον κράτος τοῦ Ἰσραήλ, τὸ ὅποιον εἶναι σφηνωμένον στὴν καρδίᾳ τῆς Παλαιστίνης καὶ δὲν παρατήρησε τὰ φλογερὰ συνθήματα ὑπὲρ τῆς θρησκείας των καὶ τῆς Πατρίδος των ποῦ εἶναι γραμμένα σὲ τοίχους, σὲ οἰκοδομήματα, διακινούμενα μεταφορικὰ μέσα καὶ σὲ κάθε σημεῖον ἐμφανές; Κι' ἔπειτα, ἐὰν ἐκανοποιηθῇ αὐτὸ τὸ ἀδικαιολόγητον αἰτήρημα τῶν φιλοξενουμένων μας αὐτῶν, ἴσως ἀργότερα νὰ ζητήσουν —καὶ γιατί ὄχι— **ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΨΗΝ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ**, κατὰ τὴν Μεγάλην Πέμπτην, ποῦ διαβάζονται καὶ ἀναφέρονται στήν παρά τῶν προγόνων των, σταύρωσιν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

Ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι κάμουν τὴν δουλειὰ τους καὶ κανεὶς ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς κατηγορήσῃ.

Ἡ πικρία μας δὲν ἐκφράζεται σ' αὐτοὺς. "Ὁχι! Ἀλλὰ σ' ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἡμετέρους, ποῦ θέλουν νὰ ἀνασχέσουν τὴν ἐνθεὸν ζῆλον ὅλων ἐκείνων ποῦ μπορεῖ ἀκόμη νὰ ἔχουν σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν τῆς παγκοσμίου ἠθικῆς κρίσεως καὶ πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν, τὸ ὅποιον παρερμήνευσε τὴς θρησκευτικῆς πινακίδας καὶ τὸ ὅποιον κάλλιστα θὰ μποροῦσε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν διαφόρων «πιπυλμπιδίων» καὶ λοιπῶν ἀχρήστων καὶ προκαλητικῶν ἀντικειμένων, ἀλλὰ νὰ ἐξαίρεσθ' τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἡθικὰ συνθήματα ποῦ μὲ τόσες θυσίας καὶ κόπους, ἀπλήρωτους ἀνθρώπων, φιλότιμοι καὶ εὐσεβεῖς ζηλωταὶ τῶν Πατρῶν, Παραδόσεων, **ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ** νὰ διαφυλάττουν καὶ σώσουν καὶ ἀναγεννήσουν τὴν κοινωνία μας μὲ τὰ διαφωτιστικὰ αὐτὰ μέσα καὶ μάλιστα σ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ποῦ ὁ λίθος τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ὀθνεῶν συνθημάτων συνεχῶς καταστρέφουν ψυχὰς καὶ δημιουργοῦν παντοῦ κοινωνικὰς πληγὰς καὶ ἀναταραχάς.

Γι' αὐτὸ συμμετέχοντες ἐνθέρμως στήν γενικὴν θλίψιν καὶ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν πιστῶν καὶ ὀρθόδοξων χριστιανῶν, ἐπὶ τῇ διαταγῇ ταύτῃ τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν, δὲν ἔχομεν τίποτε ἄλλο νὰ προσθέσωμεν, παρὰ μόνον κινούμεντες τὴν κεφαλὴν νὰ ποῦμε: **ΤΙ ΚΡΙΜΑ — ΤΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ...**

Ἡ περιουσία τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας

Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη ὁ ἡμερήσιος Τύπος ἀσχολεῖται μὲ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν. Τὸ ΟΔΕΠ ἔχει γίνει τεράστιον σκάνδαλον εἰς τοὺς Χριστιανοὺς καὶ εἰς Παγκόσμιον κλίμακα. Ἐσχάτως δὲ πολὺς λόγος γίνεται διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ὑπὸ τοῦ Κράτους ἀνευ ἢ τῇ συγκαταθέσει τῶν Ἀρχιερέων τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος.

Ὡς γνωστὸν ἡ περιουσία αὕτη περιήλθεν εἰς τὰς Ἱεράς Μονάς καὶ γενικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς δωρεὰ τῶν ἐκάστοτε εὐσεβῶν καὶ εὐλαβῶν Χριστιανῶν μὲ τὴν προοπτικὴν τῆς ἑσσεὶ διαμνημονεύσεως τῶν ὀνομάτων αὐτῶν ὑπὸ τῶν θιούντων εἰς τὰς Ἱ. Μονὰς καὶ ἡ ἐξάσκησις ἐλεημοσύνης πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς καὶ πένιτας καὶ τὴν σύστασιν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων.

Δυστυχῶς τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Παπαφίλου Βασιλέως Ὁθωνος, οἱ τότε Ἀρχιερεῖς ἐρήμωσαν τὰς Ἱ. Μονὰς ἀπὸ ἔμψυχον ὕλικόν, ἔθυσαν περιορισμὸν εἰς τοὺς Μοναχοὺς καὶ ἐρήμωσαν διὰ τῶν ἀντορθόδοξων αὐτῶν ἐνεργειῶν τὰ πνευματικὰ αὐτὰ σπουδαστήρια καὶ φυτώρια τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος, διὰ τὴν πλοῦτίστην ὁ ΟΔΕΠ καὶ ἀφοῦ ἐκλείπει ἡ ἀνύστακτος αὕτη Μοναχικὴ Φρουρά τῆς Ἐκκλησίας τουτέστιν ὁ Μοναχισμὸς ὅστις κατὰ Πατερικὴν Ὁμολογίαν ἀποτελεῖ τὰ νευρὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐξουνιτίζουν εὐκόλως καὶ ἀνευ ἐμποδίου τινὸς τοὺς Ἕλληνας Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς. Πράγματι δὲ τὸ ἐπέτυχον. Δὲν ἀνῆρχοντο εἰσεῖτι εἰς Ἐπισκοπικὰς θέσεις οἱ φοιτήσαντες εἰς τὰς Ἱεράς Μονὰς Ὀρθόδοξοι Ἱερομόναχοι καὶ εὐλαβεῖς ἀλλὰ μόνον οἱ σπουδάζαντες εἰς τὰς Θεολογικὰς Σχολὰς καὶ οἱ ἐμποτισθέντες ἀπὸ τάθολερὰ νάματα τῶν Διδασκάλων, οἵτινες εἶχον φοιτήσει στὰ Δυτικὰ Σεμινάρια καὶ Πανσκοτιστήρια.

Καὶ οὕτω φουσκομένοι ἀπὸ τὸν ἐγωισμόν τῶν γραμμάτων τῆς μαρνανθείσης σοφίας καὶ μὲ ἡλαττωμένην πίστιν καὶ εὐσέθειαν κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμια ἐγένοντο μέσα σὲ ἕνα δωμάτιον Ρασσοευχῆται Μοναχοὶ καὶ Προτεσταντικῶ τῷ τρόπῳ ἐξαποστέλλοντο ὡς Ἱεροκήρυκες νὰ διδάξουν τὸν Ἕλληνικὸν Λαὸν μὲ προοπτικὴν προαγωγῆς τῶν εἰς Μητροπολίτας.

Ἀπειροὶ καὶ πνευματικῶς ἀκατάρτιστοι ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ Διαβόλου μηδὲν γευθέντες οὐδὲ ἄκροισ δακτύλοις τὰ πνευματικὰ πλεονεκτήματα καὶ ἀγαθὰ τὰ προερχόμενα ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσκήσεως τῆς προσευχῆς καὶ τῆς Μυστηριακῆς κατὰ Χριστὸν Ζωῆς, ἐγένοντο ὁδηγοὶ τυφλῶν, τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πνευ-

ματικῶς ὄντες πεσόντες ἀμφότεροι εἰς τὸν βόθρον. Οὕτω συνετελέσθη ἡ προδοσία τῆς Ἀγιοτάτης Ὀρθοδόξου πίστεως μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν Ζυγὸν κυρίως ἀπὸ τοὺς μορφωμένους. Τοῦτο τὸ γεγονός εἶχον προεῖπει τὰ προφητικά χεῖλη τοῦ Ἀγιορείτου Ἱεραποστόλου καὶ Ἐθναποστόλου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους «Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ» - Τὸ κακὸν θὰ ἔλθῃ ἀπὸ τοὺς Διαβασμένους. Καὶ ἦλθε τῇ εἰσηγήσει τοῦ Μασώνου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη καὶ οὕτω ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων) πόλεως ἀποχίσθη ἀπὸ τὴν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν Παναρετικὸν Οἰκουμενισμόν, τοῦ ὁποῦ τοῦτο τὰ προγράμματα καθώρισεν ἡ «αἰρετικὴ» Ἐγκύκλιος τοῦ Φαναρίου τοῦ ἔτους 1920. Εἰς τὴν Παναίρεσιν, αὐτὴν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προσεχώρησαν καὶ τινες Ἐκκλησίαι, ὡς ἡ αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καθὼς καὶ οἱ συνεχίσαντες τὴν πνευματικὴν κοινωνίαν μετὰ τῶν νεωτερισάντων καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν. Οὗτοι κατάρθρωσαν νὰ συμπαρασύρουν καὶ τοὺς Κοσμικοὺς Ἀρχοντας (Τὸν Χωροφύλακα) ὁπότε ἤρπασαν δυναστικῶς ἀπαντας τοὺς Ἱ. Ναοὺς, τὰς Ἱεράς Μονὰς καὶ δολόκληρον τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν. Ὅσοι δὲν συμφώνησαν μὲ τὴν ἀντορθόδοξον αὐτὴν γραμμὴν τῶν Μεταρρυθμιστῶν Κληρικοὶ ἐξυρίζοντο, ἐδιώκοντο ἀπεινῶς ὑπὸ τῶν Κρατικῶν Ἀστυνομικῶν Ἀρχῶν τῇ εἰσηγήσει τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, ἐθεωροῦντο παράνομοι, διεκόπτετο ἡ μισθοδοσία καὶ ἡ Σύνταξις, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγκασθοῦν καὶ ὑποχωρήσουν, ὡς ἐπραξεν οἱ Παπικοί, οἵτινες κατὰ τὰς Συνόδους τῆς Φερράρας καὶ Φλωρεντίας διέκοψαν τὸ σιτηρέσιον εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους παρευρεθέντας εἰς τὴν τότε Σύνοδον, ἐκβιάσαντες αὐτοὺς νὰ υπογράψουν τὸν Ὅρον τῆς Ἐνώσεως. Οἰκειοποιήθησαν ἅπανσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ εἰς τὰ πιστὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἄφηναν νὰ λατρεύσουν τὸν Ἀληθινὸν Τριαδικὸν Θεὸν τῶν οὐτε καὶ σὲ ἕνα ἀπομακρυσμένον Ἐξωχικὸν Παρεκκλήσιον, τὰ ὁποῖα ἐφρουροῦσε τῇ ἐντολῇ αὐτῶν ἡ Ἀστυνομία.

Ἀφῆσαν ἀνενοχλήτους καὶ ἐλευθέρους ὅλας τὰς Αἰρέσεις ἐντὸς τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου καὶ ἡ προσοχὴ τῶν ἐστράφη κατὰ τῆς ἐξολείψεως τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας. Ποῖοι ὅμως πρωτοπόρως ἀντίδρασαν; Μόνον οἱ ἐναπομείναντες Μοναχοὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ τοῦτο διότι ἦσαν αὐτοδιοίκητοι.

Δὲν κατάρθρωσαν παρὰ τὰς προσπάθειας τῶν οἱ Ἀρχιερεῖς νὰ διαλύσουν ταῦτα τὰ Ἱερά Ἀγιορειτικά

Σκηνώματα.. Ο Άγιορειτικός αυτός πνευματικός σπινθήρ ήτο ίκανός με την Χάριν του Παναγίου Πνεύματος να αναζωογονήσῃ, αναζωοπύρῃ να κρατήσῃ καὶ να συνεχίσῃ τὴν γνησίαν Ἀποστολικὴν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως. Δι' αὐτὸ καὶ τὸ μένος πολλῶν «εὐλαβῶν» τῆς σήμερον στρέφεται κατὰ τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν μελετῶντες σχέδια ἐξαλείψεως τούτων.

Πόσας ἀπειλὰς, πόσους Νόμους δὲν ἐξέδωσαν μέχρι σήμερον, καὶ τέλος πόσας εἰρωνίας καὶ σκώματα δρέπουν καθημερινῶς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οἵτινες ἀκολουθοῦν τὴν γνησίαν καὶ ἀνόθευτον Ὁρθόδοξίαν, μετὰ τὸν σκοπὸν τῆς παντελοῦς ἐξαφανίσεως τῆς μετὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς ἀπαγορευτικὰς Διατάξεις.

Οὗτοι Θεία συνάρσει, ἀνήγειραν μεγαλοπρεπεῖς Ἱεράς Μονὰς μετὰ αὐστηράν καὶ ἀσκητικὴν Πατερικὴν σειράν ὡς τὰ παλαιὰ Ἱερά Κοινόβια καὶ ἀρκετοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀποδιοπομπαίων λεγομένων χλεβαστικῶς «Παλααιομερολογιτῶν». Ἀπασα αἱ Κυβερνήσεις, ἀκόμη καὶ αἱ Δημοκρατικαὶ, καταδιώκουν τούτους, ἀψηφόντας τὴν Ἑθνικὴν συνειδήσιν των, τοὺς μεταχειρίζονται οὔτε σὰν τὸν τελευταῖον Ἕλληνα, στερουμένων προσέτι καὶ τοῦ δικαιώματος τῆς μεταβάσεως εἰς ἄλλην χώραν, σήμερον, ποὺ καυχᾶται ἡ Ἑλλάς διὰ τὴν (δῆθεν) Δημοκρατίαν τῆς.

Κατὰ τὴν στοιχειώδη Δικαιοσύνην δὲν ἀνήκει ἡ περιουσία εἰς τοὺς Οἰκουμενιστὰς διὰ νὰ μεταβαίνουν εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν νὰ συμπροσευχθῶν μετὰ τοὺς Αἰρετικούς. Οὐδὲ ἔχουν τὸ δικαίωμα τῆς διαθέσεως εἰς τὸ Κράτος. Δὲν πρόκειται τὸ Κράτος γινόμενον Ἱερόσυλον νὰ λύσῃ τὸ θέμα τῶν μικρογαιοκτημόνων μετὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τῶν ἀναθημάτων εἰς τὸν Θεόν. Ὑπάρχουν ἕτεροι τρόποι. Διὰ τὸ οἱ Δημοσιογράφοι δὲν ἀπευθύνονται εἰς τοὺς μεγαλοκτήμονας ἐπιχειρηματίας νὰ δώσουν εἰς τοὺς πτωχοὺς παρά μόνον εἰς τὰ «Βακούφια»;

Διότι εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ οὐδεὶς θὰ τὰ ὑπερασπίσῃ. Καὶ ἐὰν ἐνδιαφερθῇ τις ἐκ τῶν κληρικῶν θὰ ὁμιλήσῃ μετὰ ἰδιοτέλειαν.

Συμφωνοῦμεν νὰ βοηθηθῇ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία διὰ τὴν ἐντιμὸν ἀξιοποιήσιν τῆς περιουσίας Τῆς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς προῖον νὰ τὸ διαθέτῃ μετὰ ἀπὸ τὰς ἀνάγκας Αὐτῆς εἰς τοὺς ἐνδεεῖς. Ὅχι ὅμως νὰ τὰ ἀρπάσῃ τὸ Κράτος καὶ ὕστερα νὰ ζητοῦν σὰν ζητιᾶνοι ἀπὸ τοῦ Κράτους ὅποτε θὰ τοὺς ἔχει εἰς τὸ χέρι καὶ θὰ τοὺς ἐξαγοράζῃ. Τότε θὰ ὑπογράψῃ Τὸ Αὐτόματον Διαζύγιον ἄλλως τε δὲν ἔχει οἱ τῆρέσιον. Θὰ τοὺς τὰ πάρῃ τὸ Κράτος ὅπερ δὲν εὐχόμεθα διὰ τὴν ἀδικίαν ποὺ διέπραξαν καὶ διαπράττουν σφετερισθέντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν καὶ διώκοντες ἀπεινῶς τοὺς πραγματικούς Διαχειριστὰς Αὐτῆς. Τοῦτο κάμουν καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος. Ἐπειδὴ ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Ἑσφιγμένου ἀρνείται νὰ μνημονεύσῃ τὸν Οἰκουμενιστὴν καὶ Νεομερολογίτην Πατριάρχην Κωνσταντινέως καὶ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μετὰ τὰς ἐτέρας Ἱ. Ἀγιορειτικὰς Μονὰς αἱ-

τινες ὡς γνωστὸν μνημονεύουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην διώκουν διὰ τῆς βίας Αὐτὴν καὶ κόπτουν τὸ σιτηρέσιον τῆς Ἱ. Μονῆς. Ἦδη ἀπὸ τὸ ἔτος 1976 ἡ Ἱερά Κοινότης δι' ἐπιστολῆς Τῆς πρὸς τὸν κ. Πολιτικὸν Διοικητὴν τοῦ Ἁγίου Ὁρους παρακαλεῖ, ὅπως τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν μὴ δίδονται εἰς τὴν Ἱ. Μ. Ἑσφιγμένου τὰ ἔναντι τῶν ἀπαλλοτριωθέντων κτημάτων Τῆς «Μετοχικὰ Μισθώματα» ἅπερ καταβάλλει ἑτησίως τὸ Κράτος εἰς τὰς λοιπὰς Ἀγιορειτικὰς Μονὰς, ἀναλόγως τῶν κτημάτων ἐκάστης Ἱ. Μονῆς. Ὅπερ καὶ ἐγένετο καὶ ἡ Ἱ. Μονὴ μέχρι σήμερον δὲν λαμβάνῃ τὰ χρήματα ταῦτα καίτοι ἔχομεν τὴν λεγομένην Δημοκρατίαν.

Παρά ταῦτα εἶναι καταφανὲς ἡ Θεία βοήθεια καθότι ἡ Ἱ. Μονὴ ἔχει αὐτάρκειαν ἀγαθῶν. Ἄν θέλῃ τὸ Ἔθνος μας νὰ ἐπιβίωσῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορίαν του ἄς καταφύγῃ πρὸς τὸν Παντοδύναμον Θεόν. Δὲν δύναται; τουλάχιστον μὴ ἀσεβεῖ τόσο πολλὸ κατὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας τὴν ὁποῖαν ἐσεβάσθησαν καὶ σέβονται ἀκόμη μέχρι καὶ σήμερον οἱ Ἀλλόδοξοι. Μὴ γίνονται Θεομάχοι.

Τὸ Ἔθνος μας ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος θὰ πάρῃ τὰ χρήματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θὰ τὰ δώσῃ ἄθελά του εἰς τυχόν πολέμους καὶ Θεομηνίας.

Μὴν ἐφαρμόζει τὸ Ἀποκαλυπτικὸν ρητὸν «ὁ ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι».

Ἰάκωβος Μοναχὸς Ἑσφιγμενίτης

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΡΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛ. 628.260

Διευθυντής Συντάξεως

Θεόδωρος Μαριώλης

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ

Ἑσωτερικὸς:	Ἑξάμηνος δραχμὰς	60
»	Ἑτησίᾳ	100
Ἐξωτερικὸς:	Ἑξάμηνος δολλάρια	6
»	Ἑτησίᾳ	10
	Τιμὴ φύλλου δραχ.	5

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΩΝ ΣΥΝΟΔΩΝ

ΠΟΙΟΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΑΥΤΩΝ

Ἡ Εἰρήνη, ἡ Ὁμόνοια, καὶ ἡ Ἀγάπη εἶναι τὸ πνεῦμα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπου λέγομεν ὅτι τὸ Πνεῦμα αὐτῶν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Πνεῦμα αὐτῶν εἶναι σύμφωνον πρὸς τὸ Πνεῦμα ὁσίας, τῆς Ἀγάπης καὶ τοῦ Ἑλέους ὅπως καὶ τῆς Ἐπιτιμῆσεως ἕως τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ἀναθέματος εἰς τοὺς Ἀμετανόητους ταραχοποιούς.

Διὰ τὴν κατανόησιν ἐν ἀπλότῃ θέτομεν τὴν παραστατικὴν τοῦ πράγματος κατ' οἰκονομίαν ὡς κατωτέρω.

Ἔστω ὅτι ἔχομεν μίαν Ἐκκλησιαστικὴν πολιτείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρατεῖ ὁ Εὐαγγελικὸς Νόμος καὶ ὅλοι μεταξὺ τῶν εἶναι Ἀγαπημένοι καὶ ζοῦν ἐν Ὁμονοίᾳ ὅπου ἡ ὁσία, ἡ ὑπακοή, ὁ σεβασμὸς δομεῖ τις μεταξὺ τῶν σχέσεις καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῶν.

Εἶναι θέβαιον ὅτι ἐκεῖ κατοικεῖ ὁ Θεὸς ἐκεῖ κατοικεῖ ἡ Χάρις, ἐκεῖ οἰκονομεῖται τὸ Σωτήριον ἐκεῖ στερεώνεται ἡ Πίστις.

Ἀντίθετα παραστατικὰ βλέπομεν ὅπως αἰφνιδίως νὰ εἰσέρχεται μία Διαμάχη, ἐμφανίζεται μία Διαφωνία μεταξὺ τῶν, παρουσιάζεται μία Ἀσυμφωνία καὶ τότε ἡ Εἰκόνα ἡ παραστατικὴ τῆς Εἰρήνης κλυδωνίζεται.

Ἡ μία μερὶς ἀντιμάχεται τὴν ἄλλην καθ' ὅσον φρονοῦν διαφορετικὰ, καθ' ὅσον δὲν συμφωνοῦν καὶ ἀρχεται ἡ Ταραχὴ καὶ ἡ Ἀποστασία.

Ἐξ αὐτῆς τῆς Ἀντιμαχίας καὶ τῆς Διαφωνίας ἐπέρχονται Ἀδικίαι, κατατρεγμοί, ἐμπαιγμοί, φιλονικίαι, δυναμικὲς θέσεις καὶ πᾶν «φαῦλον πρᾶγμα» κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον καὶ ἐξ ὧν τούτων ἀρχεται τὸ ἀντίστροφον τῆς Εἰρήνης, ὁ Πόλεμος, ὁ Χωρισμὸς.

Ἐκ πάντων τούτων, τὸ τρίτον σκέλος τῆς Ἀγίας Τριάδος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Δικάζει καὶ Εὐλογεῖ ἀντιστοίχως τοὺς ἐν Παρακοῇ ἢ τοὺς ἐν Σεβασμῷ τελούντας.

Τὸ ἐρώτημα εἰς τὴν παρούσα περίπτωσις εἶναι, ποῖος ἐκ τῶν Ἀντιμαχομένων ἐν παρακοῇ τελεῖ καὶ δικάζεται ἢ ἐν σεβασμῷ ἀντιστοίχως εὐρίσκεται καὶ εὐλογεῖται ὅπου καὶ ὁ Θεὸς θέλει δώσει διὰ τοὺς ἐν παρακοῇ τελούντας, πνευματικὸν θάνατον (στέρησις Θείας Χάριτος) καὶ τοὺς ἐν σεβασμῷ καὶ ὑπακοῇ τελούντας τὴν εὐλογίαν του, ὅπου σημαίνει νὰ οἰκονομήσῃ τὴν Σωτηρίαν τῶν, ὅτι Εἰρηνοποιοί, εὐσεβεῖς καὶ ὑπάκουοι, τὸν Εὐαγγελικὸν Νόμον τηροῦντες εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας τῶν καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα τῶν.

Ἐκ τῶν πραγμάτων, φαίνεται ὀφθαλμοφανῶς τὸ δικαστήριον ὅπου συνέρχεται, ὑπὸ τὴν μορφήν Συνόδου, διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν διαφορῶν, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς Εἰρήνης, τῆς Γαλήνης, τῆς Ἠσυχίας πρὸς κατα-

σχύνῃν τῆς Ἐριδος καὶ τοῦ Πολέμου.

Ἀλλὰ ποῦ τὸ δίκαιον; Ποῦ ὁ Δικαστής; Ποῦ ἡ ἀλήθεια; Εἶναι «Ἅγιον» νὰ πιστεύωμεν ὅτι οἱ «Ὀλίγοι» ὀφείλουσι νὰ ἀποσπασθοῦν τὰ τῶν πολλῶν «Χάριν τῆς Εἰρήνης» καὶ ἐφ' ὅσον οἱ πολλοὶ δὲν καταστρατηγοῦν Προγενέστερον Νόμον Εὐλογημένον παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οὕτω ἀποφασίζοντες πολλοὶ δημιουργοῦν Νόμον ὅπου αὐτὸς γίνεται Θεῖος Νόμος «Δεμένος» εἰς τὰ «Πετραχίλια» τῶν πλειοψηφούντων Συνοδικῶν καὶ τηρούντων τὸν Νόμον τῆς «Οἰκονομίας» καὶ «Ἀγάπης» τοῦ Εὐαγγελικοῦ Νόμου.

Ἀναυοίνωσις

Ἡ Ἐρὰ ἡμῶν Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 12ης Σεπτεμβρίου 1978 ἔλαβε τὰς ἀκολουθούσας ἀποφάσεις.

1.— Τὸν αἰδεσμιώτατον Γεώργιον Προυσανίδην διόρισε ἐφημέριον, τοῦ ἐσχάτως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἀποκτηθέντος ἐν Βοστώνῃ Ἀμερικῆς Ἱεροῦ Ναοῦ, τιμημένου ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου. Διὰ τῆς παρουσίας εἰδοποιοῦνται οἱ ἐν Βοστώνῃ Χριστιανοὶ (ΓΟΧ) ὅπως, ἀκωλύτως ἐκκλησιάσονται εἰς τὸν ἀνωτέρω ἱερὸν Ναόν.

2.— Γνωστοποιεῖ εἰς πάντας τοὺς πιστοὺς ἡμῶν, ὅτι σὺδεμίαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν δεόν νὰ ἔχωσι μὲ τοὺς κατωτέρω κληρικούς, οἵτινες δὲν ἀνήκουσι εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν.

α'. Ἱερεὺς Χερουβεὶμ Καραιγεώργης ἐκ Λαρίσης, ὑπηρετήσας καὶ ἐν Αὐστραλίᾳ.

β'. Ἱερεὺς Μεθόδιος Καλπαγιάννης.

γ'. Ἡ εἰς τὸν ἱερέα Δημήτριον Κοτακίωνα τεθεῖσα ἀόριστος Ἀρχία, ἑξακολουθεῖ ὕφισταμένη, διότι οὗτος μετανοήσας καὶ ἀποδεχθεὶς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1191/1974 ἐγκύκλιον τῆς Ἐρᾶς ἡμῶν Συνόδου «οὕτω φρονούμεν οὕτω λαλοῦμεν» ἀπεκλήρωσε παλινωδῶς καὶ πάλιν ταύτην δι' ἐξωδίκου ἐγγράφου του.

Ἐντολῇ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ὁ Γραμματεὺς

ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΤΣΙΡΜΠΑΣ

Ἀρχιμανδρίτης

Διεύθυνσις Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Σκέπης Θεοτόκου
AGIA SKEPI TIS THEOTOKOI
HOLY PROTECTION OF THE THEOTOCOS
22 CEDRUS AVE ROSLINDALE (BOSTON)
MASS 02130

TEL. (617) 325-1162 — 524-4724

Ἡ Ἑορτὴ εἰς μνήμην τῆς οσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου εἰς Θεσσαλονίκην

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, (τοῦ ἀκαποκριτοῦ μας). — Κάτω ἀπὸ τὴν σκληρὰν δοκιμασίαν ποὺ ἔζησε ἡ πόλις τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἡ Θεσσαλονίκη, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας ἐνεκα τῶν σεισμῶν, ἐόρτασε μὲ μεγαλυτέραν κατανύξιν τὴν μνήμην τῆς Ὁσίας Μητρὸς Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου τοῦ ἐμυνόμενου ἱερέματος τῆς Ἱερᾶς Ἡμῶν Συνόδου.

Ἡ πανταχόθεν προσέλευσις τῶν πιστῶν ὑπῆρξε ἀθρόα τόσοι ἐξ Ἀθηνῶν, Λαμίας, Λαρίσης, Λαγκαδά, Σερρῶν, Χολκιδικῆς καὶ ἄλλων πόλεων, ὅσων καὶ ἐκ Θεσσαλονίκης καὶ περιχώρων ποὺ ἔσπευσαν νὰ παρακαλέσουν τὴν Ἀγίαν νὰ εἰρηνεύσῃ τὸν τάραχον τῆς σεισμένης γῆς.

Ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸν περίκαλλον ὥς καὶ μὲ ὁ-

ξαντὴν μεγαλοπρέπειαν διακεκοσμημένον ἱερὸν ναὸν ἐβῆλιν Μέγας κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς, χοροστατούντων τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου συμπαραστατούμενου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θωμάκου κ.κ. Καλλίνικου περιστοιχισμένοι δὲ ὑπὸ πλειάδος εὐλαβῶν ἱερέων. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς λιτῆς τελετῆς ἐγένετο περιφορά τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης περίξ τοῦ Ναοῦ καὶ ἐπικολοῦθησε ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων.

Τὴν κυρίωνιμον δὲ ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐγένετο Ἀρχιεπισκοπικὸν συλλεῖτουργον προσερχόντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Μακαριώτατου κ.κ. Αἰξεντίου συμπαραστατούμενου ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ἀρχιερέων, τοῦ Ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἡ σепτῇ ἡμῶν ἡγεσία μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αἰξεντίου συμπαραστατούμενον ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μη-

τροπολιτῶν Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου καὶ Φθιώτιδος καὶ Θωμάκου κ.κ. Καλλίνικου, πλαισιωμένη ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ εὐσεβῇ λαῶν ἀναπέμψουσα δέησιν.

Ἀρχ. Θεοφίλου, τοῦ προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἀρχ. Ἰακώβου καὶ πλειάδος Ἀρχιμανδριτῶν καὶ ἱερέων προσελθόντων διὰ νὰ τιμήσουν τὴν Θαυματουργὸν Ἀγίαν καὶ νὰ δηλώσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ὑπακοήν των εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὰς ἀποφάσεις της.

Ἡ καταναγκαστικὴ στιγὴ μετὰ τὴν ἀναγκαστικὴν θυσίαν, ἦτο ἡ λειτάνευσις τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως. Τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης προηγείτο ἡ φιλαρμονικὴ, ἡ σημαία, τὰ ἱερὰ λάβαρα, τὰ ἐξαπτέρυγα, ὁ τίμιος Σταυρὸς, τὸ λάβαρον τοῦ Ἱεροῦ προσκυνήματος ὁ χορὸς τῶν Μοναζουσῶν ποὺ μὲ θυσίαν καὶ κόπον προσήλθον ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἑλλάδος γιὰ νὰ τιμήσουν μίαν ἀπὸ τῆς μεγάλης δόξης τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ μοναχισμοῦ, μιμούμεναι αὐτὴν εἰς τὸν βίον των.

Μετὰ τὸ Ἱερὸ Τάγμα τῶν Μοναζουσῶν, φερόμενον ἐπ' ὤμων τὸ ἱερὸν κουδούνκιον μετὰ τῆς ἐν αὐτῷ θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὁσίας Εὐφρόνης τοῦ Χρυσοβαλάντιου προκαλοῦσε τὰ δάκρυα τῶν πιστῶν, ποὺ μὲ κατάνυξιν παρηκολούθουν τὴν ἱερὰν λειτάνειαν. Τὰς ἐκ τοῦ κουδουνκίου ἐξηρητημένους κυανολεῦκους ταινίας ἐκράτον εὐσταλεῖς νεάνιδες, μὲ Μακεδονικὰς ἐνδυμασίας.

Μετὰ τὸ ἱερὸν κουδούνκιον ἀκολουθοῦσαν οἱ ὑποδιάκονοι μετὰ τῶν θυμιατηρίων καὶ δύο ἀρχιμανδριταὶ ἐκράτουν τὰ ἅγια λείψανα, ἐκατρωθεν δὲ ἀκολου-

θοῦσε ὁ εὐλαβὴς κλήρος, ἔχων ἐπὶ κεφαλῇς τὴν σεπτὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγώνος, τοὺς Ἀγίους Ἀρχιερεῖς.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ ἀνεπέμφθη δέησις ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγώνος, τοῦ Ἱερέματος καὶ ὑπὲρ τῆς Θεωσιώτου πόλεως τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς καταπαύσῃ τοὺς σεισμούς.

Τὴν ὅλην ἱερὰν τελετὴν ἐπεσφράγισε ἡ συνεστίασις ὅλων τῶν ἐκ μακρὰν προσελθόντων προσκυνητῶν εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ Οἰκτροφείου, τὸ ἐκοίον μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς εὐλογίας τῆς προσταύδος ἁγίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀόγκου προσπάθει-
ας τοῦ τε διοικητικοῦ συμβουλίου τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῶν ἀκαταπονήμων Ἀρχιμανδριτῶν π. Ἰακώβου Παπαδέλη καὶ π. Εὐθυμίου Ὀρφανοῦ μετὰ τῶν ἀξίων συνεργατῶν των, τῶν ἀκτινοπλάτων ἐπιτρόπων τοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἱερέματος κ.κ. Γρίκα, Ἀναστασίου καὶ Λάλλα Ἀριστοτέλη, ἐφθασε εἰς τὸ τέλος καὶ κατὰ τὸ προσεχὲς σχετικὸν ἔτος μὲ τὰς εὐχὰς τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Συνοδικῶν, θέλη τεθῇ εἰς λειτουργίαν.

Ὁ ἱερὸς χορὸς τῶν Μοναζουσῶν, τὸ καύχημα τοῦ Ἱεροῦ Ἡμῶν Ἀγώνος ἔδωκε ὅπως πάντοτε τὸ παρόν.

ΛΥΚΟΙ ΕΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Οἱ Κακοὶ Ποιμένες

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Καινοτόμοι καὶ Μοντέρνοι καὶ Προοδευτικοὶ Ἱερεῖς καὶ Ποιμένες, οἱ ὅποιοι παρουσιάζονται ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ ὡς δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐπρόσεξαν καὶ δὲν ἤκουσαν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς ὅρους καὶ τὰ θεσπίσματα καὶ τοὺς Κανόνες τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἀλλὰ δὲ αὐτοὺς τοὺς παρόντους καὶ κακοὺς ποιμένες ὁμιλεῖ ὁ Κύριος λέγων «...ὃ ὢν ἐκ τοῦ Θεοῦ, τὰ ρήματα τοῦ Θεοῦ ἀκούει... διὰ τοῦτο ὑμεῖς οὐκ ἀκούετε ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστε...» (Ἰν. η' 47),

Συνεπῶς τόσοι οἱ κακοὶ Ποιμένες, ὅσον καὶ τὸ ἀνόητον Ποιμνίον των, δὲν προσέχουν τὰς ἐντολὰς καὶ ἀκούουν τὸν πονηρὸν διάβολον καὶ τὸν δαίμονα, ὁ ὅποιος ὑπνοῦσι διάφορα συστήματα, τὰ ὅποια σχίζουν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ διενκολώνουν τὴν ἐξουσίαν του, ἀπὸ τοὺς διάφορους ἄθεους Ἀρχοντας, εἰς τὰς πονηρὰς συναλλαγὰς των.

Δι' αὐτὸ βλοῖ: οἱ ἄθεοι Ἀρχοντες καὶ οἱ Κακοὶ Ποιμένες ὅπου ἀκολουθοῦν νέα συστήματα ἀπὸ τὰς ἐπινοήσεις τοῦ Πονηροῦ Δαίμονος, εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ αὐτὰ βλάπτουν καὶ χωρίζουν καὶ ἀλλοιώνουν τὴν Ἀλήθειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Νόμων Αὐτῆς. Ὅλοι αὐτοὶ εἴτε ἐκούσια, εἴτε ἀκούσια, «πλανῶντες καὶ πλανώμενοι», καθίστανται ὄργανα τοῦ Διαδόλου, ὁ ὅποιος θὰ τοὺς φέρῃ μαζί του εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἐπειδὴ τοῦτον ἔκρινον καὶ ἔχει τὸν Θεόν,

Τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον λέγει: «ὃ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἄθετὸν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με» (Λκ ι' 16γ).

Βέβαια αὐτὸ δηλώνει ὅτι πρέπει ν' ἀκούωμεν τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Διαδόχους Αὐτῶν καὶ τὰς Συνοδοὺς Αὐτῶν καὶ τὰ Θεσπίσματά των καὶ τοὺς Κανόνας των καὶ τοὺς Νόμους των, ἐπειδὴ εἶναι Ἅγιοι καὶ Θεοφόροι: καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐφώνησεν αὐτοὺς διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι ὁμοῦ συμφωνοῦν εἰς ἓνα, ὡς ὁμιλοῦντες «ἐν ἑνὶ στόματι καὶ μὴ καρδίᾳ...».

Ἀλλὰ οἱ Κακοὶ Ποιμένες δὲν ἐπρόσεξαν καὶ οὐτε προσέχουν διὰ νὰ μετανοήσουν εἰς ἓνα αὐτὰ τὰ ὅποια παραγγέλλουν εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφώτιστοι Πατέρες, ὥστε ὅχι νὰ δέχωνται ἀλλὰ καὶ νὰ ἀντιτάσσονται καὶ νὰ μάχωνται καὶ νὰ πολεμοῦν κάθε μεταβολή, κάθε πρόσθεσι ἢ ἀφαίρεσι τῶν

Ἱερῶν Νόμων καὶ Κανόνων, ὅσον τοῦτοι οἱ Νόμοι εἶναι: Ἅγιοι καὶ δὲν δύναται νὰ πειραχθῇ τούτων, οὔτε ἐν «ῥήτι».

Τοῦτοι οἱ Κακοὶ Ποιμένες ὅχι μόνον δὲν ἠγωνίσθησαν, διὰ νὰ κρατήσουν τὴν Ὁρθόδοξον καὶ Πατροπαράδοτον Πίστιν, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ ἔφερον ἀντίρρησην εἰς τὰς κοινοτομίας καὶ τοὺς μοντερνισμοὺς, πλὴν ἀμέσως ἐδέχθησαν καὶ ὑπάσθησαν πάντας ταύτους διὰ νὰ μὴν ὑποστοῦν διωγμοὺς, ἐξορίας, φυλακίσεις καὶ διάφορα ἄλλα κακαστήρια.

Οὕτω ἐπρόδωσαν καὶ παρέδωσαν τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ὥπως ὁ Ἰούδας τὸν Κύριον, εἰς τοὺς λογιολογίᾳ ἄπιστους, τοὺς Ἑβραίους, τοὺς Μασσῶνους, τοὺς Σοσιαλιστάς, τοὺς Δημοκρατικούς, τοὺς Κομμουνιστάς καὶ τοὺς Χιλιαστάς, ἐναντι ἐλαχίστου τιμήματος, ὅσος ὁ μισθὸς των.

Οἱ Ἅγιοι Προφῆται καὶ Ἀπόστολοι καὶ Μάρτυρες καὶ ἄλλοι, διὰ νὰ μὴ γίνουν ὄργανα τοῦ διαδόλου καὶ τῶν λύκων, ἔχυσαν τὸ αἷμα των καὶ ἐθυσίασθησαν διὰ τὰ πρόβατα, ὡς ἔπραξεν ὁ Κύριος.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος λέγει: «...Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός... ὁ Ποιμὴν ὁ Καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων...».

Ἐν συνεχείᾳ διὰ τοὺς Κακοὺς Ποιμένας λέγει: «...ὃ μισθωτὸς δὲ (ποιμὴν) καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσι τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάξει αὐτὰ καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα...» (Ἰων, ι' 11).

Διὰ ταῦτα ὅλα θεαίως πρέπει οἱ Λυκοὶ ὅπου ποθοῦν τὴν σωτηρίαν των, νὰ φεύγουν τῶν Κακῶν Ποιμένων ὡς τὰ Πατερικὰ χειρόγραφα γράφουν οὕτω, «Τρίξατε καὶ τρομάξατε, οἱ τὰς ἀγάπας μετ' αὐτῶν ποιοῦντες καὶ διορθώσαθε, ἵνα μὴ ἀπώλυθε ταῖς ἀσεβείαις αὐτῶν...».

Καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος τοῦτο λέγει: «Ἀκούσατε πάντες οἱ τοῖς αἰρετικοῖς συνασθίοντες, ὀδυνηρὰν ἀπόφασιν, ὅτι τοῦ Χριστοῦ ἐστὶ ἐχθροί, οὐδὲ γὰρ ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων, δύναται τοῦ βασιλέως εἶναι φίλος, ἀλλ' οὐδὲ ζωῆς ἀξιοῦται, καὶ σὺν τοῖς ἐχθροῖς ἀποτελεῖται καὶ τὰ χεῖρονα ὁπομενεῖ...».

Τὸ αὐτὸ παραγγέλει καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος, ἵνα φεύγωμεν τῶν Κακῶν Ποιμένων λέγων, «...δὲν δύνασθε ποτήριον Κυρίου πιεῖν καὶ ποτήριον δαιμονίων...».

Ἀναδρομαὶ τοῦ Παρελδόντος

Καρκίνωμα ἢ Θυμίαμα

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Πανερωπιατοῦ Εὐρέδου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. πρὸς τὴν Φλωρινήν Κορὸν Χουσετόμου πρὸς ἅπαντας τοὺς Καινοτόμους τῶν Θεσμῶν τῆς Ἁγίας Ἡμῶν Ἐκκλησίας.

«...Εἶναι ὅπως ἀνδρὶς καὶ θλιβερός ἐμποῦν ἀλλαγὴν ἐντύπωσιν ὁ ἄστοχος καὶ ὅπως ἀπόβλητος αὐτοῦ χαρακτηρισμὸς ἐνδὸς παλίου καὶ ὀρθοδόξου Θεσμοῦ, ὡς ἐκκλησιαστικοῦ καρκινώματος, ἐνῶ οὗτος ἀποπνέει τὸ θυμῆρες ἄρωμα τῆς παλαιᾶς παραδόσεως, οἷον τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀδამάντινον κρῖνον τῆς παγχρόστου ἀλώσεως τῆς Μίᾶς Ἁγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν θείαν πυξίδα τῆς Ὀρθοδόξου θείας καὶ ὑπερυψοῦς λατρείας.

Ὅπως, προκειμένου περὶ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, ζῶντος ἀφορὰ τὴν σεβαστὴν καὶ πολὺν παράδοσιν ἐνδὸς ἱεροῦ Θεσμοῦ, καθιερωθέντος ὑπὸ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τῶν λοιπῶν τοιοῦτων καὶ τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δὲν δικαιούμεθα νὰ σιγήσωμεν, διότι ἔχομεν χρέος ἱερὸν νὰ προασπίσωμεν ἕνα σεπτὸν Θεσμόν, οἷον τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον.

Τούτου τὸν ἑορτολογικὸν Θεσμόν οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφῶροι Πατέρες, ἔχοντες συμπάρεδρον καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, καθιέρωσαν, ὅταν συνεπῶς ὁ Θεσμός οὗτος ἀνοήτως καὶ ἀνευλαβῶς χαρακτηρίζεται ὡς καρκίνωμα τῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ οὗτος ἀποτελεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν, Ὀργανισμὸν μίαν κεντρικὴν ἀρτηρίαν, δι' ἧς διαγεγεύεται τὸ ἄγρον καὶ ζωτικὸν πνεῦμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς εὐρυθυμίας τῆς Ὀρθοδόξου θείας λατρείας.

Ἄν τὸ πάρεστιον καὶ παλαιὸν ἑορτολόγιον ἐκκλησιαστικῶς εἶναι πληγὴ καὶ καρκίνωμα, τότε θέβαια, δεόν ἐξ ἀντιθέτου τὸ Νέον Γρηγοριανὸν τοιοῦτον νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὀρθὸν καὶ ἱερὸν καὶ ὡς πάρεχον ὁγείας καὶ εὐεξίας εἰς τὸν ζωτικὸν καὶ ὁγιά Ὀργανισμὸν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀλλὰ μὴν τὸ Γρηγοριανὸν καὶ Νέον ἡμερολόγιον κατεδικάσθη, ὑπὸ Πανορθοδόξων Συνόδων, χαρακτηρισθὲν τοῦτο ὡς καινοτομία τῆς Προσφυτέρας Ρώμης, ὡς παγκόσμιον σκάνδαλον καὶ ὡς αὐθαίρετος καταπάτησις τῶν θείων καὶ ἱερῶν Κανόνων.

Κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου καθιερωθέν Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον παρουσιάζονται οἱ Ἅγιοι καὶ Θεοφῶροι Πατέρες τῆς Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου, ὡς ἀνοήγοντες ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ διὰ τοῦ Θεσμοῦ τούτου, τοῦ παλαιοῦ ἑορτολογίου, μίαν πληγὴν εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς Ἐκκλησίας, μέλλουσαν νὰ δηλητηριάσῃ τὸ

ζωτικὸν πνεῦμα τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὀργανισμοῦ καὶ νὰ διαβρώσῃ ὡς ἄλλη φαγέδαινα, τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὁγείαν τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἂν εἰπωμεν ὅτι ἐν γνώσει οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀνέωξαν τὴν πληγὴν ταύτην εἰς τὴν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἀσεβήσωμεν πρὸς τὴν ἀγιότητα αὐτῶν, ἂν δὲ παραδεχθῶμεν ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ ἐπλήγωσαν τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν Θεοπνευστίαν τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμένων Συνόδων καὶ ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅλων τῶν καιόνων, δὲν ἐφωτίσθησαν ἄρτίως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος...»,

ΤΟ ΠΑΛΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙ ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ

Εἰς περιοδικὸν χριστιανικὸν ἀνεγράφη ὅτι τὸ Παλαιὸν ἢ τὸ Νέον, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σωτηριολογικὴν ἐπίπτωσιν καὶ ὅτι τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι δόγμα πίστεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Τὸ τοιοῦτον ἀναγραφόμενον δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν Ἀλήθειαν, διότι ἂν τὸ Παλαιὸν δὲν ἔχει σωτηριολογικὴν σημασίαν, τότε περιττοὶ οἱ Ἀγῶνες, περιττὰ ὅλα ἃς ἐκολουθήσωμεν συνεπῶς τὴν ἀλλαγὴν, ποῖος ὁ λόγος τῶν μύθων καὶ ἀγώνων;

Ὅπως μακάριοι οἱ Ἀγῶνες Ἡμῶν μετὰ τὸ Παλαιόν, διότι τὸ ἡμερολόγιον ἀπτεται τοῦ δόγματος τῆς ἐνότητος τῆς Μίᾶς Ἁγίας Ἐκκλησίας, τὴν ὅποιαν ἐνόησα ἀδίκως ἀφῆρεσε ἡ καινοτομία τοῦ Νέου.

Τὸ ἡμερολόγιον εἶναι ὁ θεμέλιος λίθος τῆς ἐνότητος, ἐπεὶ δὲ ἐπιτυχάνει τὴν σύμπνοιαν τῶν ἑορτῶν, τῶν νηστειῶν, τῶν λειτουργικῶν καὶ ἄλλων.

Διὰ ταῦτα ἐνομοθετήθη τὸ πρῶτον καὶ ἀπετέλεσε ἀρχὴν πάσης νομοθεσίας, ἀρχικὰ εἰς τὴν Ἀγνὴν Οἰκουμένην Συνόδον, ἐπισφραγισθεῖσα ἀπὸ τὰς ὑπολοίπους Συνόδους, ὥστε νὰ μὴν ἐπιδέχεται οὐδεμίαν ἀλλοίωσιν ἢ καινοτομίαν ἢ ἀλλαγὴν ἢ ὅτι ἄλλο.

Ἐξ ἄλλου, διὰ καὶ οἱ Θεοφῶροι Πατέρες ἀναθεμάτισαν πᾶσαν καινοτομίαν ἐπὶ τοῦ ἑορτολογίου, εἶναι περιττὴ πάσης συζήτησις, ὅσον αἰσθητῶς ἀλλαγὴ τοῦτου ἐπιφέρει καὶ αἰώνιον ἀφορισμὸν.

Συνεπῶς τὸ Παλαιὸν ἢ τὸ Νέον ἔχει μεγίστην σωτηριολογικὴν ἐπίπτωσιν καὶ τὸ ἡμερολόγιον εἶναι

Ἡ Μελέτη τῶν Ἀγίων Πατέρων

Ὁ Ἀμύθητος Θησαυρός

Καθὼς φροντίζεις, ὦ ἄνθρωπε, καὶ εὐρίσκεις τροφάς, ἐνδύματα, ὑποδήματα καὶ ὅτι ἄλλο ἀναγκαῖον διὰ τὸ σῶμα σου τὸ φθαρτὸν, τὸ ὅποιον αἶριον θὰ γίνῃ σκυλῆκων βρώμα καὶ δυσωδία, οὕτω φρόντισον νὰ ἀποκτήσῃς καὶ ἱερὰ βιβλία.

Ταῦτα τὰ ἱερὰ βιβλία τῶν Πατερικῶν Μελετῶν καὶ ὠφέλιμα καὶ ἀναγκαῖα εἶναι διὰ τὴν ἀθάνατον ψυχὴν σου, τῆς ὁποίας ἀντάξιός σου ἔστιν ὁλος ὁ κόσμος.

Τὴν ὁποίαν ὅμως ψυχὴν σου θὰ καταστήσῃς ἀξίαν τῆς αἰώνιου ζωῆς καὶ τῆς οὐρανίου βασιλείας διὰ τῆς προσεκτικῆς μελέτης καὶ τῆς ἀναγνώσεως τούτων τῶν Γραφῶν.

Ἀκουσον εἰ καὶ ἡ χρυσόφωνος σάλπιγξ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ φωστὴρ τῆς Οἰκουμένης, Ἰωάννης ὁ Χριστόστομος λέγει, «...Μὴ τοίνυν ἀμελῶμεν τῆς κτήσεως βιβλίων, ἵνα μὴ περὶ τὰ καίρια δεξιώμεθα τὴν πληγὴν...».

Ὁ ἴδιος ἀλλοχού λέγει, «...Μεγάλῃ ἀσφάλειᾳ πρὸς τὸ μὴ ἀμαρτάνειν τῶν Γραφῶν ἡ ἀνάγνωσις, μέγα κληνὴ καὶ θάραλλον βαθὺ τῶν Γραφῶν ἡ ἀγνοία...».

Ἐξ ἄλλου καὶ πάλιν ὁ ἴδιος τονίζει, «...Ἡ τῶν Θεῶν Γραφῶν ἀνάγνωσις, τῶν Οὐρανῶν ἐστὶν ὑπόνοξις καὶ ὡς στήματα τῶν προφητῶν Θεοῦ ἐστὶ σοφία...».

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἀνάγνωσις, ἐὰν δὲν προστεθῇ καὶ ἡ γνώσις, ὥστε ὡς εἰς χώνεψιν πνευματικαὶ τροφαὶ νὰ τελειωθοῦν,

Ὅθεν πρῶτον εἶναι νὰ γνωρίσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅτι καθὼς καὶ εἰς τὰς τροφὰς τοῦ σώματος ὑπάρχουν διαφοραὶ καὶ δὲν εἶναι ὅμοιαι ὅλαι αἱ τροφαί, οὕτε ἔχουν τὴν αὐτὴν ὠφέλειαν εἰς τὸ σῶμα, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ αἱ πνευματικαὶ τροφαί.

Διότι ἄλλην δύναμιν δίδουν τὰ χόρτα καὶ ἄλλην

τὸ κρέας, ἄλλην αἱ ἐλαταὶ καὶ ἄλλην ὁ τυρός, ἄλλην τὸ ἔλαιον καὶ ἄλλην τὸ βούτυρον, ἄλλην τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλην ὁ οἶνος, ἄλλην ὁ ξηρὸς ἄρτος καὶ ἄλλην τὰ ὅλα καὶ τὸ γάλα.

Ἔτσι καὶ ἐπὶ τῶν πνευματικῶν τροφῶν, ὑπάρχουν διαφοραί, ὥστε ἄλλην δύναμιν καὶ ἐνέργειαν ἔχει ἡ ἀνάγνωσις μίας ἀπλῆς ξηρᾶς διδασκαλίας καὶ ἄλλην ἡ διήγησις μίας Εὐαγγελικῆς περικοπῆς ἢ παρθολογῆς, ἄλλην ἐπίσης ἔχει μία ἱστορικὴ διήγησις καὶ ἄλλην τὰ θαύματα.

Θαύτως ἡ διδασκαλία περὶ παθῶν καὶ ἀμαρτιῶν εἶναι διάφορος τροφή ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν περὶ θανάτου, περὶ Παραδείσου, περὶ κολάσεως καὶ δευτέρας παρουσίας.

Ἀκόμη δὲ καὶ ἡ προφορικὴ διδασκαλία ἔχει ἄλλην δύναμιν, ἐὰν γίνεταί ἀπὸ ἑνα ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον καὶ ἄλλην ἐὰν γίνεταί ἀπὸ ἑναν ἔχοντα τὸ χάρισμα τοῦ λόγου καὶ τοῦ θάους.

Ὁμοίως διάφορον ἀπτήγησιν ἐὰν γίνεταί ἀπὸ ἑναν ὑποκριτὴν καὶ γνωστὸν κακὸν χριστιανόν, εἴτε δοξολογῇ, εἴτε φιλόγυρον, εἴτε παραβάτην, ἀπὸ ἑναν ἡνέρετον καὶ ὄντως Ἅγιον κατὰ τὸν βίον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔργον του.

Ἐν ταῦτοις, ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἐκλέγῃ τὰ πλέον ὠφελιμότερα καὶ ἀναγκασιότερα, ἐκεῖνα ὅπου προξενοῦν κατάνυξιν καὶ ἰδιαίτερα λόγους περὶ θανάτου καὶ περὶ κολάσεως.

Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σοφὸς Εὐάγγελος λέγει, «...μέμνησο διὰ παντὸς κρίσεως αἰωνίου καὶ μὴ ἐπιλάθῃ τῆς ἐξόδου καὶ οὐ. ἐστὶ πλημμέλεια ἐν τῇ ψυχῇ σου...».

ΟΣΙΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Ο ΕΝ ΑΛΑΣΚΑ

(1756 – 1837)

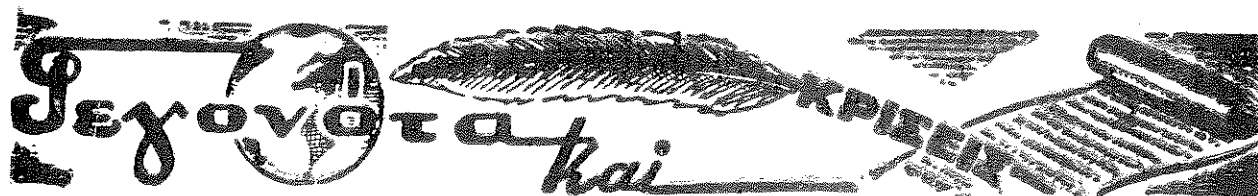
Βίος καὶ Ἀκολουθία

- Πόνημα καὶ ἐκδόσις Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, Φυλὴ Ἀττικῆς.
- Ἐκδόσις καλαίσθητη, 17 X 24 ἐκ., σελ. 88.
- Χαρτί πολυτελείας, τιμᾶται μόνον 50 δρχ.
- Ἀποστέλλεται χωρὶς ἐπιδάρυνσι τακ. ἐξόδων.
- Τηλεφωνῆστε: 24.60.851.

ἡ ὁδὸς ἡ ἄγουσα εἰς τὸ δόγμα τῆς Ἑνότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν ταῦτοις, θὰ συμφωνήσωμεν μετὰ τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὸ σημεῖον ὅτι τὸ Νέον εἰσῆλθῃ καὶ σκοπὸν εἶχε οὐχὶ τῆς ἀκρίβειας τῶν ἡμερῶν, ἀλλὰ τὴν πονηρὸν προσέγγισιν μετὰ τῆς Δύσεως, εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἐπαράτου καὶ πονηροῦ Οἰκουμενισμοῦ, οἱ δὲ τοῦτο ἐπιδιώξαντες ἀφῆρσαν τὴν ἐνότητα τῆς Μιᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑποπέσαντες εἰς ἐσθύναν καὶ ἄδυστον πνευματικὴν, ὥς παρήκασιν τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἀθέλητα ἐγένοντο διωκταὶ τῶν ἀχραιστών Ὁρθοδόξων,

N. A.

Επαρχιακά Νέα

ΦΑΡΣΑΛΑ: Τήν 6ην Αύγουστου ἐ.ε. ὁ Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος, μετέβη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν «Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος», τοῦ πατρὸς Θεωνᾶ, παρὰ τὰ Φάρσαλα καὶ ἐτέλεσε πανηγυρικὴν θείαν λειτουργίαν. Εἰς τὴν πανηγυριν παρευρέθησαν πλῆθος πιστῶν, ἐκ τῶν πέριξ χωρίων, καθὼς ἐκ Βόλου, Δομοκοῦ καὶ Λαρίσης.

ΒΟΛΟΣ: Τήν 8ην Αύγουστου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Τριανταφύλλου τοῦ ἐν Ζαγορᾷ, ὁ Σεβασμιώτατος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ.κ. Καλλίνικος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν αἰδεσιμωτῶν ἱερέων π. Σεραφεῖμ καὶ π. Γεωργίου, ἐτέλεσε πανηγυρικὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ἐν Ζαγορᾷ εὐρισκόμενον ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Τριανταφύλλου, Τήν θείαν Ἀρχιερατικὴν Λειτουργίαν παρηκολούθησε πλῆθος πιστῶν ἐκ Βόλου. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος ἐπεσκέφθη τὸν ἱερὸν ναὸν Ἁγίας Τριάδος Ἀλμυροῦ.

ΒΙΤΩΛΗ — ΛΑΜΙΑ: Μετὰ σεμνοπρεπείας ἐτελέσθη καὶ ἐρέτος ἡ ἱερὰ πανήγυρις τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ναοῦ «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου». Ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. Καλλίνικος προέστη τῆς ἑορτῆς, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου π. Βαρνάβα, καὶ τῶν ἱερέων π. Ἠλία καὶ π. Παναγιώτου, Πλῆθος πιστῶν ἐκ τῶν πέριξ συνέρρευσαν πρὸς ψυχικὴν τῶν ὠφέλειαν.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ, Ἰούλιος 1978.— Διὰ δευτέραν φοράν μὲ τὴν παρουσίαν τριῶν κληρικῶν καὶ ἐνὸς ἱεροδικλόνου, ἐγένετο ἡ ἑτησίᾳ ἱερὰ πανήγυρις τῆς νέας ἱερᾶς γυναικείας Μονῆς τῆς Ὑσίας Ἐιρήνης Χρυσοβαλάντου. Καὶ ἀπ' ἐσπέρας καὶ τὴν ἐπομένην, πλήθιν εὐσεβῶν τῆς ἀκριτικῆς ταύτης περιοχῆς ἔτρεχον πρὸς τὴν χαριτόδωτον χάριν τῆς Ὑσιότατης Μητρός. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἑορτῆς ἐκήρυξεν ὁ ἐκ Δράμης π. Μιχαὴλ καὶ εἰς τὸ τέλος ἐγένετο ἱερὰ Λιτανεῖα μὲ καταφανὴ θρησκευτικὴν συγκίνησιν τοῦ ἐκκλησιασματος.

+ Τεραμόναχος ΑΡΚΑΔΙΟΣ ΝΤΑΡΕΛΛΗΣ

ΒΑΠΤΙΣΙΣ

Κτὴν Κυριακὴν τῆς 24 Ἰουλίου ἐ.ε. ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Τριῶν Τεσσαρῶν Γ.Ο.Χ. Δράμης ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ ἄρρενος τέκνου τοῦ κ. Ἰωάννου Χαρ. Γεωργιάδου ὀνομασθὲν Χαράλαμπος ὑπὸ τοῦ ἀνοδόχου γιμνασιέται-

δος Διακοντῆ Γ. Καρυοφίλη. Τοὺς εὐχόμεθα πᾶσαν πρόδον ἐν Χριστῷ.

+ Πρωθιερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

«Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ κοιμώμενοι» (Ἁγία Γραφή). Περὶ τὴ τέλη Ἰουλίου εἰς βαθὺ γῆρας καὶ κατόπιν πολυδύνου ἀσθενείας, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ὁ ἐν Χριστῷ ἀδελφός **ΚΥΡΙΑΛΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**. Ὡς ποσφυζ μετὰ τῆς πολυμελὸς οἰκογενείας του εἶχαν ἐγκατασταθεῖ εἰς τὸ ἡμιορεινὸν χωρίον Πολύκαρπον νοτιοῦ Δράμης. Πολεμικαὶ συνθήκαι μεταπολεμικῶς τὴν ἡνάγκασαν νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς Δράμην. Ἀπὸ τὸ 1932, μόλις ἤκουσε τὴν ἔδρυσιν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. προσεχώρησεν ὡς ἄλλος ὡσεὶ εἰς τὴν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν, μετὰ γνησίου ζήλου καὶ ἤρχετο εἰς τὰς μεγάλας ἑορτάς οἰκογενειακῶς κατόπιν πενταῶρου ὁδοπορείας. Ἀφῆκε καὶ ἀποκατέστησε τέσσαρα τέκνα του, καὶ ἐφήρμοσε τὸ γραφικόν λόγιον «καὶ ἴδωσιν υἱὸς τῶν υἱῶν αὐτῶν, ὡς νεόφυτα ἐλαίων κύκλῳ τῆς τραπέζης αὐτῶν». Ἐδίδασκε εἰς τὰ τέκνα του τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἐμμονὴν εἰς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τοῦ θανάτου του, τοῦ παραστάθηκαν τὸ σύνολον τῆς οἰκογενείας καὶ τῶν παιδιῶν καὶ ἐγγόνων του. Εἰς τοὺς οἰκείους του καὶ τὸν ἐν Πετρούσῃ ἀδελφόν του Ἀναστάσιον, εὐχόμεθα τὴν ἐκ Θεοῦ παρηγορίαν. **ΑΙΩΝΙΑ ΤΟΥ Η ΜΝΗΜΗ.**

Δράμα, Αὐγούστος 1978

+ Πρωθιερεὺς ΜΙΧ. Ν. ΣΑΒΒΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ οἰκονομικὰ ζητήματα τρεχοῦσης φύσεως ἀφορῶντα, τὰς δοσοληψίας τούτων πρὸς τοὺς ὑπευθύνους διαχειριστὰς χρηματικοῦ καὶ ἑλικοῦ ἤτοι ὑπόλοιπα Ἀ)μοῦ καὶ ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον — Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κέντρου 32, τηλ. 3628.280.

Ἐν τῶν Γραφείων